

avgust 2019

Mediterran 2019

Egejsko morje

1. avgust 2019, četrtek

Kitries - Kalamata, Peloponez

Avgust je tu. Zadnjič sva bila priklopljena na vodo in elektriko še junija na Ikariji. Barko sva zasolila že prvi dan, ko sva plula z Ikarije. In potem še nekajkrat. Dežja ni. Prav smili se mi že v tem slanem objemu. Nekajkrat sem ji razsolil kokpit, kolikor se je to dalo z vodo iz tanka, ampak to ni tisto pravo. Postanek v Kalamati sva že nekaj časa planirala v kombinaciji montaža sidrnega vinča in pranja barke. Ter ostalih stvari, ki spadajo k takem postanku, obisk Cosmoteja zaradi interneta, pranje perila, ko je dovolj vode in elektrike in še kaj se najde. Odločiva se. Paket gor ali dol, marino potrebujeva.

Do Kalamate imava slabih šest milj, 4-5 bf vetra od zadaj, nič vala, prava poezija. Marinero nama v marini določi privez tam nekje zadaj. To je dobro, ker smo lepo skriti, le tja notri se je potrebno stlačiti v bočnem vetru in ozkih prehodih. Pa kar gre brez težav in brez bow thrusterja. Ampak, marinero nima pojma, kako bi naju privezal. Laid mooring sicer potegne iz vode, privezno vrv pa drži v roki in se ji čudi. Če me spomin ne vara, je bilo nekaj podobnega tudi pred dvema letoma. Torej je to z marineroti v Kalamati že kar tradicionalno. Vesna se gre zmeniti v pisarno, da pridržijo paket, četudi naju ne bo tukaj. Ni-blema! Bat-vaj-ju-orderd-pakič-vit-diejčel? Evribadi-nou-det-diejčel-is-najtmer! Non-of-aur-gests-from-đermani-jus-diejčel. Evribadi-jus-jupies. Vse je povedala...

Če je dopoldan minil v plavanju v lepem okolju, mine popoldan v garanju v franšizni marini. Vroče je, delati v takih pogojih je nečloveško. A nimava druge izbire. Do oktobra, ko bo spet hladneje, ne bi čakala. Zvečer se sprehodiva do ene izmed neštetihih tavernic in povečerjava zasluženno večerjo medtem, ko pred nama domačin izvaja fire dance. Med pomočjo pri privezovanju francoskega para srečava tudi komodorja navtičnega kluba iz Soluna in vse izveva o skupnih prijateljih. Kako je svet majhen!

marina v Kalamati; za zimo so že polno zasedeni! Receptorka prijazna, pojasni, da nisem edina, ki se jezi nad dostavo DHL, pravi, da se vsi nemci, ki čakajo svoje pošiljke jezijo do onemoglosti... prej pride pošiljka po navadni pošti :(

v centru Kalamate, zraven Porta nešteto oštarij in kafičev

ob pol devetih zvečer je bilo še dokaj prazno.... uro kasneje pa 90% polno ...

2. avgust 2019, petek

Kalamata - Kitries, Peloponez

Prva zanimacija zgodaj zjutraj je za Vesno še tretja runda perila v pralnici in druga runda plina v marinski trgovini, zame prva runda Cosmoteja. Na srečo tudi zadnja. Upam. Je pa tako, kot sem navajen. Nič se ni spremenilo v zadnjih dveh letih, ko nisem potreboval lokalne SIM kartice. Najprej si moram na netu pogledati kakšne pakete imajo različni ponudniki, potem jim moram to v njihovi trgovini razložiti (kakšne pakete prodajajo, namreč) in potem se oddahnejo in mi to prodajo. Ko jih vprašam za tistih nekaj nastavitev, ki jih moram vedeti, je pa tako ali tako black out. Ok, saj imam drug telefon z netom, bom že kako. In vse potrebne nastavitve v mojem starem dobrem vodoodpornem telefonu iz leta 2012 (ja, ima že vse, kar imajo telefoni danes) vnesem (z nesebično pomočjo gugla) v sosednjem kafiču, medtem ko pijem jutranji frape. In spet smo omreženi. Voila! Ne glede na to, kaj meni Mobitel o evroamingu, bodo po novem Grki zaslužili po en evro za vsak gigabajt, ki ga bova skurila in Slovenci ne bodo zaslužili po pet evrov za taisto količino podatkov. So simpl!

Spotoma si ogledam staro železniško postajo, spremenjeno v park. Tiri so še vedno tam in na tirih lokomotive. Parne, muzejske. In muzejski vagoni, vlaki. Odlična zamisel, če bi bila izvedena v Skandinaviji. Ker je pa na južnem Balkanu, je na žalost stanje precej klavrno. Zanimarjeno, zapuščeno. Škoda, res škoda.

Še malo večji šoping v dobro založenem supermarketu z ugodnimi cenami. Založiva se z ribami, raki, mesom (al bova roštiljirala!), zelenjavo, delikateso, ... in potem trogava vse skupaj kot zmešana. Peš, do en kilometer oddaljene marine. Ura je blizu poldne, ko sva pripravljena na odhod. Po hitrem postopku se odveževa in spraviva iz mišolovke, dokler se še lahko. Ko se dvigne bočni veter nimava šans. Na tesno je šlo tudi v bonaci, prostora je res malo in marineru ni imel časa za naju. Jasno, moral je sedeti v senci, piti frape in čakati na klic po VHF. Baje bo ena barka prišla med tretjo in četrto uro popoldan. Grki. Saj, ko bi bili finger pontoni, tako kot povsod po svetu, bi bilo mnogo lažje. Tu so pa laid mooringi, ki jih poznam samo še iz vzhodnega Jadrana, in samo upal sem lahko, da se ne bom zapletel vanje.

Do Kitriesa imava eno uro motoriranja proti nastajajočem vetru. Res sva ušla zadnji trenutek. Sledi zajtrk (ob enih popoldan, po grško), kopanje (Vesna plava uro in pol, jaz minuto in pol), brkljanje po barki in predvsem hlajenje pred vročino. Na sidru je neprimerno lepše kot v marini. Računam, da bom danes nadoknadil manjkajoči spanec iz zadnje noči, ko sem se kljub šestim ventilatorjem na barki, kahal v lastnem znoju.

Pred spanjem pa, ve se. Večerja. Današnji ribji ulov (na evre) gre na žar. Tradicionalno za Malo, ko je sidrana v Kitriesu. Ribi podobni red snapperju sta bili odlični, brancin malo manj, pa še vedno boljši, kot v veliki večini tavern po Jadranu (če me spomin ne vara, tam sem bil nazadnje pred več kot petnajstimi leti). Vidim, da se da narediti dobre ribe tudi na mediteranski način. Take, v kosu, s kostmi in glavo vred. Dobra dva kilograma sva jih pojedla. Namesto maslenega krompirja izpred dveh dni, je bil danes za prilogo krompir v kombinaciji z blitvo. Tudi dobro. Le grško vino je kvarilo povprečje. Škoda, da nisva odprla čilenca in Maline vinske kleti...

park v Kalamati

stari odsluženi vlaki

škoda, da ne vozi več vlak sama se rajši vozim z vlakom kot busom

celo nekaj kafičev so odprli zraven starih vlakov; marsikje bi mogoče celo odprli kafiče v samih starih vlakih?

dolgo, dolgo nazaj se je to uporabljalo, pred mojim časom :)

liste rdeče pese skuhala, okisala itd... ampak še vedno preveč grenka; verjetno je že prestara zelenjava, ali pa jaz nisem kaj prav naredila?

fotografija za poster :)

3. avgust 2019, sobota

Kitries - Koroni, Peloponez

Preden se veter dvigne (v napačno smer) odmotorirava v Kardamilo. Še en zelo lep zaliv (in levo in desno jih je še nekaj podobnih) za dnevno kopanje. Za ponoči je verjetno preveč odprt na vse zahodne strani in zna biti valovit. Midva nadaljujeva proti Koroniju, veter se je dvignil in plovba je prijetna. Malo pred ciljem se veter obrne v skladu z napovedjo. Iz 4 Bf SE v 5 Bf NW v nekaj minutah. Ravno toliko časa sem imel, da sem v minutki brezvetrja pospravil jadra in zadnjo miljo lepo primotoriral na sidrišče južno od Koronija.

Vsi, ki pravijo, da jim je vroče v Grčiji, naj se zamislijo. Med plovbo iz Kardamile v Koroni gledava (danes, tretjega avgusta) sneg na pobočjih Taygetosa. Na snegu jaz običajno smučam in ne plavam. Torej so meteorologi popolnoma zgrešili napoved, za danes so nam napovedali 37 stopinj. Kakšna neumnost! Kdo je pa še videl sneg pri 37 stopinjah? No ja, jaz. Danes. Za vsak slučaj bom pobrskal po barki, morda pa kje najdem zimsko jakno, kapo in šal.

Popoldne sledi kopanje v turkiznem morju in zatem fish-meat combo na žaru. Pujsku so na vroči mreži delali družbo šrimpki. In v najinih želodčkih vsem skupaj še vince. Na obalo se nama ne ljubi. Avrio. Itak planiram tukaj preživeti vikend, ko bo precej vetra in se nama ne rine proti vetru. Ni najin stil, ni lagano gentlemenški...

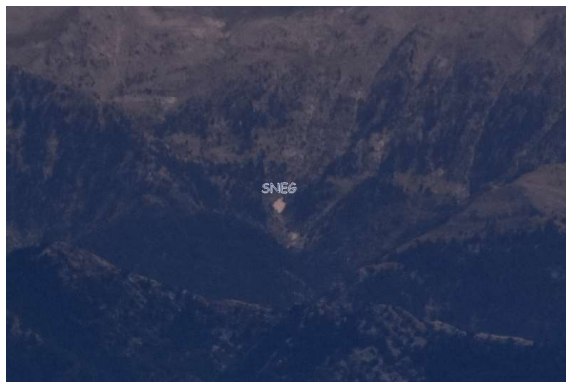
prav lušno bi bilo obplavati ta otoček pred Kardamilo

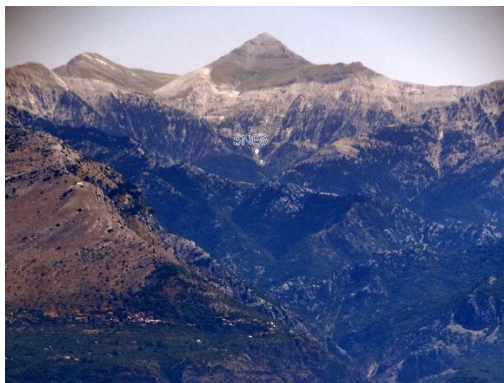
veliko vloženega dela v stopnice in ograjo samo zato, da imajo ljudje dostop do morja

na plaži res malo turistov, in 3.avgusta smo, v res najbolj glavni sezoni ... odlično za tiste, ki tukaj dopustujejo...

tisto belo v kotanji je 1000% sneg!

fotografirano cca 10Nm proč, zato tako slabo ostro

neobičajne barve in oblike cerkev ali pa kaj drugega?

pogled na vasico Koroni kjer sva sidrana (drugi del, glavni del je čez hribček)

na eni strani prazna peščena plaža kamor seže pogled.... le kje na Jadranu najdeš kaj takega?

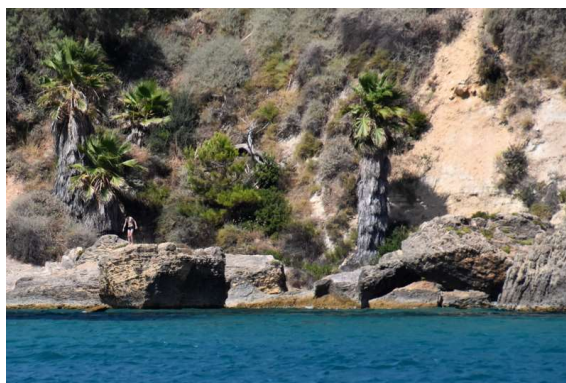
na organizirani plaži ležalniki, senčniki

ajoj, jutri bo spet budnica...le kako sva se lahko spet sidrala direktno spodaj pod cerkijo; že danes ob sedmih zvečer so klicali, da jih obiščemo :(

del beneške trdnjave

mini skalnati naravni most

4. avgust 2019, nedelja

Koroni - Kolivri, Peloponez

Če je še zvečer sidrišče izgledalo čisto v redu, pa je bilo že ponoči, še bolj pa proti jutru, rolajoče. A-joj! Še pred zajtrkom ga zapustiva in se nameniva v Petalidi. Koronija niti tretjič nisva uspela osvojiti. Pa Vesna viha nos, argumenti o mirni plovbi in mirnem sidrišču je ne zanimajo. Ah, ja. Pa obrnem in gremo proti Methoniju, proti področju z napovedanim močnim vetrom. Le v Mesinijskem zalivu naj bi bilo malo vetra.

Tik pred rtom Akritas je sidrišče, ki ni opisano v pilotih. Lepa, turkizna voda, na dnu mivka, a nekaj vala, ki se vali izza ovinka. Poskusim s prepričevanjem, da tukaj ostaneva preko noči, pa nič ne pomaga. To ni Methoni in pika. Ah, kako me to spominja na Trbovlje...

In Trbovlje so se začele takoj, ko pomolimo kljun izza skalnatega rta. Šestka, točno v nos. Tok (ki vedno teče okoli vsakega rta) pa pod pravim kotom. Recept je poznan: valovi so zmešani in v nekaj sekundah je Mala spet slana (pa tako sem jo glancal v Kalamati nekaj ur v peklenski vročini!). Nekateri moji znanci, ki ne poznajo fizike, bi ocenili velikost valov na 3-4 m, drugi morda celo na 6 ali 10 m. No, bili so res silno zoprni, zmešani, strmi, barka je velikokrat močno nabila, padla v luknjo, se skoraj ustavila, niso pa dosegali niti enega metra. Taki so bili tudi napovedani (pa Vesne to kljub vsemu ni prepričalo, da nima smisla riniti na dopust v Trbovlje, ah ja...). Pri 2200 obratih motorja se z 2-3 vozli počasi le prebija skozi ta nevidni zid.

In se prebija do Port Maratha, ki je čisto luštkan zalivček, prostor za sidranje imava, vetra notri skoraj ni, je pa val, ki se vali v zaliv tako zoprni, da sem takoj obrnil nazaj ven. Mala je itak že slana, čisto vseeno mi je, če gremo še malo dalje. Vesna se strinja, ipak to ni Methoni.

In tudi sidrišče za rtom Kolivri ni Methoni. Ampak. Veto! Tukaj sem se pa dokončno uprl ženi in njenem trboveljskem dopustu. Dovolj imam tega nabijanja v valove, še posebej, ker imava za naslednji teden napovedano milo vreme in bo, če že morava motorirati, vsaj plovba prijetno mirna. In predvsem ne slana. Pa tudi zaliv je lep, velik, ravno prav globok, mivkast turkizen bazen za plavanje. Najprej pa Vesna (kazensko) pere barko z vodo iz tanka, jaz perem sebe v morju. Potem sledijo bolj prijetne aktivnosti. Končno...

pogled na mesto Koroni z morja

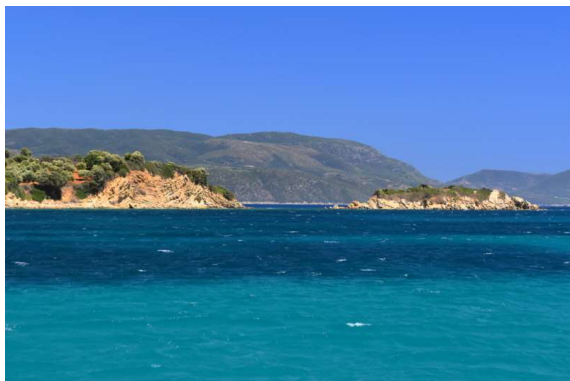
Beneški grad še z druge strani

dopoldne masovno jadrnice odhajajo iz Koronija; treba iti drugam, samo ne še 101-tič v Petalidhion, ko je še toliko drugih zalivov

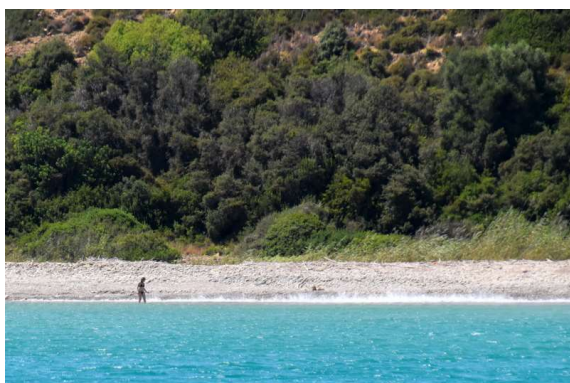
zaliv Kolivri je prvi, kjer se čisto nič ne rolamo in bo (upam) spanje prijetno

za temi večjimi skalami je večja plaža, ogromno surfarjev, kajtarjev

v našem zalivu je plaža zapuščena; prodnata je in očitno nedostopna s ceste

v celem popoldnevu sem videla le enega sprehajalca s psom in to kopalko

sidrišče je ogromno, popoldne nas je bilo samo par, zvečer pa kakih 5 plovil

5. avgust 2019, ponedeljek

Kolivri - Funikounda, Peloponez

Veter si je očitno prebral vremensko napoved in zjutraj ga ni bilo več niti za vzorec. Od sedaj dalje bova imela nekaj dni samo termične vetrove.

Nič se ne dogaja. S paketom. Še vedno je tam, kot je bil že prejšnji ponedeljek. V Nemčiji. DHL na klice ne odgovarja, na maile pa vrne avtomatsko generirano sporočilo s podatkom, ki ga itak že vem z mojega telefona. Njihova spletna stran za sledenje pošilkam pa tako ali tako še vedno ne dela. Po njihovem prepričanju našega paketa na tem svetu ni. Še dobro, da obstajajo druge spletne strani in drugi programi, kjer lahko sledim tej pošiljki. No, roko na srce, tudi če ji ne bi sledil. Nič prej ne bo zato prispela.

Sicer pa, nekaj delava, nekaj plavava. Vesna danes več plava, kot dela, jaz ravno obratno. Malo se je tudi ohladilo in če sva še pred dnevi popila po tri do štiri litre tekočine na osebo na dan, sva je danes nekajkrat manj. Do večera. Takrat se prestaviva okolil ovinka in sidrava pred Funikoundo. Kupila sva kruh in zelenjavo. Pa sva od tega šopinga tako utrujena, da morava počivati. Na pijački. In tako sva nadoknadila vso zamujeno tekočino preko celega dneva...

Funikounda turistična vasica, ki živi predvsem dva meseca na leto

peščena plaža, tudi za otroke je poskrbljeno z brezplačnimi igrali

oštarij,kafičev, jasno ne manjka

izven glavne sezone je tukaj prav prijetno, ker ni gužve; na sidrišču smo se malce drenjali

6. avgust 2019, torek

Funikounda - Methoni, Peloponez

Vsak dan (najmanj) dvakrat preverim, kje je paket, zjutraj in zvečer. Parcel Tracker mi je do včeraj trdil, da je v Nemčiji. Tudi na spletnih straneh raznih trackerjev je tako pisalo - razen na spletni strani DHL, kjer je pisalo in še vedno piše, da ta paket ne obstaja. Danes zjutraj ob preverjanju mi je telefon napisal, da je paket že včeraj ob treh popoldan prispel v Grčijo. Kam, ni povedal. Panika. Vesna pokliče v marino v Kalamati, da jih obvesti, da paket prihaja in hkrati naprosi, da ga ne zavrnejo, ker nas ni tam. Pa ji lepo povedo, da je paket že prispel in da ga seveda niso zavrnil, ker je bil od DHL in vedo, kako nezanesljiv je DHL. Vedo, da se prihod paketov, ki pridejo z DHL ne da planirati. Pakete od DHL zato vedno zadržijo. In ga bodo zadržali, dokler ne pridemo ponj. No, sredi dneva mi Parcel Tracker pove, da je bil paket ob sedmih zjutraj "Out for delivery" in zvečer izvem, da je bil ob devetih dopoldan "Delivered". Bravo DHL za hitrost poročanja. A-joj, groza. Tudi, če ne bi bilo sledenja! Takega sledenja pošiljki pa res ne potrebujem. In niti ga nisem vaju od drugih prevoznikov. Še dobro, da se ta storitev imenuje DHL Express - le kako bi izgledalo, če bi bil paket dostavljen z DHL Normal?

Ne glede na paket sva Finikundo dopoldan zapustila, si ogledala zaščiten zaliv na otoku Sapientza in se sidrala pri Kokkiniju za kopanje v bazenu ter končno pred Methonijem za stalno (beri: do jutri). Vetrta ni ali ga je sila malo. Šele popoldan imamo 3 bf. Za zadnji plov. Pa se mi ne ljubi dvigniti jadra za dve milj. Tako dolg (no, kratek) plov je to, kot je bil včeraj. Tako, kot Heron, tudi Mala vsakega petega avgusta letos tradicionalno pluje samo dve milj. Ipak je poletje in se ne gre pretegniti...

Vesno v Methoniju oddingiram na obalo, da se pozanima za prevoz do Kalamate. Najde avtobus, rentičev v tem kraju ni. In to bo po vsej verjetnosti jutri naše prevozno sredstvo za dostavo paketa na Malo. S taksijem se ne bi vozil uro in pol daleč. Ko naredim nekaj službenih stvari, se ji pridružim pri pregledovanju ponudbe podvodnih foto aparatov v kafiču pred mestno hišo. Mestno hišo sredi vasice, hmmm? Pred sončnim zahodom je na sporedu še Vesnin fotosešn beneške utrdbe (kolikor jo je še ostalo v vertikalni poziciji) in ob mraku počasi skupaj oddingirava na Malo.

najprej sva se želela sidrati v zalivu otočka Sapientza, vendar je bilo žal preveč plovil za ustrezno sidranje

na drugi strani zaliva je bilo sicer dovolj prostora, a preveč globine in neustrezno dno ; pa sem že mislila, da bom snorklala okoli fish farme :)

do svetilnika na otočku Sapientza vodi urejena pot škoda, pa drugič

zaliv kjer sva se ustavila za sidranje; edina sva bila, dno sama mivka, le obala je bila prodnata in zato ni bilo nobenih kopalcev ...

to je pa sosednji zaliv, nabit s turisti ... jasno, mivkasta plaža

kar dosti hiš v Methoniju je kamnitih

ob pol petih popoldne so bile ulice prazne: ali so bili ljudje na plaži ali pa na siesti ... le jaz iščem rentiča v downtownu (dve ulici), nakar se izkaže, da sem pridejo vsi z avtomobili

ali busom

da ne bo kdo rekel, da je v Grčiji vroče: tukaj so drevesa oblečena v kvačkane obleke

kapre: nekaj v popkih, nekaj v cvetju ...

sidrišče pred Methonijem je kar polno plovil

nekateri dingiji so skoraj tako veliki kot naša Mala

ob osmih zvečer je še vedno zelo živahno na plaži

Mediterran 2019

Jonsko morje

7. avgust 2019, sredo

Methoni, Peloponez

Zbudi me budilka. Uro in pol potrebujem v tem jutranjem drogiranem stanju, da se uredim, oddingiram na obalo in priracam do slab kilometer oddaljene avtobusne postaje. No, na koncu ne racam več, ampak fino tečem (v breg, jasno), da ujamem avtobus za kljuko in skočim nanj, ko se že premika. Tako hitim, izgleda, samo zato, da imam potem v Kalamati tri ure časa, ko ne vem, kam bi se dal. Ko bi bil nabiralka, bi skakal po trgovinah, za lovce pa v mestu ni prostora. Po sprehodu preko celega mesta, torej, prevzamem paket v marinski pisarni, ne da bi me kdo vprašal čigav sem. Kar izberem naj si paket, ki ga želim odnesti. Tako se počutim, kot Mujo, ki je bil prvič v gledališču. "Bilo je super, a na kraju najbolje. Delili su mantile. Ja sam uzeo čak dva." Preostanek časa potem zabijem v marinskem kafiču, da na koncu spet hitim s taksijem nazaj na avtobusno postajo. Več, kot dvajset kilografskega paketa, prevelikega, da bi ga spravil v

največjo potovalko s kolesčki, ki jo premore Mala, res ne bom nosil v tej vročini tri kilometre daleč. Dovolj mi je bilo, da sem ga pa potem nosil preko Methonija. Ob treh popoldan.

Po kosilu počivam. Vesna tudi. To ni najina navada. Morda bova pa res zato tako dolgo živela, kot Ikarijci? Danes se ne bova premaknila. Piloška (nazovi) marina je bila polna, ko sem se peljal mimo, v veter pa ne bom nabijal samo zato, da bova sidrana drugje. Ne grem v Trbovlje in pika! Jutri zjutraj, preden se naredi veter v glavo bo pravi čas, da pošpegava, če se je morda spraznila. In če se ni, imava potem čas še za plan B.

Danes sem samo preveril vsebino paketa. Vse je v njem. Upam tudi, da zagotovilo slovenskega predstavnika Quicka drži, da je moj sedanji sidrni vinč mehansko kompatibilen z novim. Sicer zna biti še zabavno. Takoj vidna razlika pa je, da je bil sedanji kovinski, nov je pa plastičen. Plastic fantastic. Pardon, marine grade plastic fantastic. Italijanska šminka kakovost...

Methoni

na sidrišču Methonija je spodobna gužva

mivkasta plaža vabi staro in mlado

pogled na sidrišče

mislim, da bi kar nekaj soldov zaslužili, če bi imeli vstop na grad ob sončnem zahodu....

most še kar lepo ohranjen brez globokih posegov

8. avgust 2019, četrtek

Methoni - Kiparissia, Peloponez

Vse čestitke Heronu! Res je včeraj naredil rekordno kratko plovbo. Ampak. Male pa le ni prehitel v nepremikanju. Mala je včeraj naredila plov, dolg vsega skupaj 0,00 milje. Pa naj bo dovolj te virtualne (ne)regate. Če bomo še dolgo tekmovali na tak način, se bodo naša podvozja, pofarbana s super hi-tech self polishing anti fouling farbami, še prehitro spremenila v gojišča školjk, ki se veselo hranijo z biocidnimi premazi. Potem jih pa v Galiciji po oštarijah strežejo kot super specialiteto. Za fine denarčke. Hmmm, le kje jih toliko dobijo? Kaj tam ljudje sploh ne jadrajo? Kaj so ves čas na miru?

Pa pustimo farmo barnaclov na miru. Navsezgodaj zjutraj - takoj, ko se zbudim (po deveti, jasno) izplujeva. Plan A je Pilos, plan B je Kiparissia. Vetra ni, poje motor. Po dobri uri v Pilosu skenirava (kao) marino. Jadrnica, ki je s polno hitrostjo plula proti luki, da naju prehiti, se ravno rafta. Za naju ni (pametnega) prostora.

No, potem pa plan B. Vmes je še mimoplov sidrišč na otočku Proti, ki naju ne prepričajo in plan B ostane nespremenjen. Kiparissia, prihajava. Pred Kiparissio je sicer en hotelček v stilu gradu Neuschwanstein na Bavarskem (in v Disneylandu v Los Angelesu), pa se na tem roadsteadu v današnjem (ne)vetru ne bi sidrala. Računam, da bo v Kiparissiji prostor za alongside in bom lahko v miru zamenjal sidrni vinč.

V Kiparissiji pa - presenečenje. Med tem, ko jaz iščem primeren privez, se Vesna s premca dere na pomol: "Ali nama prosim pomagata pri privezu!". Seveda Slovenci takoj priskočijo na pomoč. In potem nesebično pomagajo tudi pri ostalih opravilih. Takih, ki so popoldan na sporedu. Takih, kot se med Slovenci spodobi. Po temeljiti obdelavi Urekekove flaške sledi temeljita obdelava Maline flaške. V obeh primerih gre za zaloge slovenskih vin, le da je prva flaška tri četrt literska, druga pa pet literska. No, tudi Saint Freres z Miklavžem in Barbaro na krovu poskrbi, za nekaj odličnega. Tunin meze. Vesna doda še sirni in olivni meze in zabava se lahko začne. Kapitanski del posadke pa poskrbi, da dami nista sami pri napornem opravilu. Opravilu, ki zahteva, da hrana in pijača na mizi ne ostajata predolgo. Lahko bi se jedila segrela, česar si pa res ne moremo privoščiti.

Menjava sidrnega vinča bo na sporedu ... avrio...

t.i. marina v Pilosu je polna

ena in ista skala z luknjo z ene in druge strani

hotelček, ki ni s plažo ampak direktnim dostopom do morja

mini plaža na otočku Proti

samo ena jadrnica je bila sidrana; je pa globina kar krepka, bolj primerno za kakšno uro dve postanek v mirnem vremenu

....za devetimi gorami stoji grad in

ne razumem pointa tega gradu, z okolico se ravno ne zliva

vasica v kateri je ta grad je nekaj hiš, pa še to so verjetno vikendi

... nekateri jedo in pijejo pod renoviranim mlinom na veter

drugi pa pod cerkvijo (po nedeljski maši je oštarija sigurno zelo obiskana)

pa naj še kdo reče, da v Grčiji ni Miklavža.... le letni čas je malo zgrešil :)

hitri pogled na mesto Kiparissia

9. avgust 2019, petek

Kiparissia, Peloponez

Nasrali so me. Neskončni poznavalci (beri: prodajalci) Quicka iz Portoroža. Zagotovili so mi, da je novi vinč mehansko kompatibilen s starim. Res je, kompatibilen je. Skoraj. Samo dva milimetra razlike je. Dva milimetra! Saj to ni nič. Pa je. To pomeni, da je potrebno vse luknje v palubi zaflikat in izvrtat nove. In vmes en dan počakat, da se epoxy posuši, da se lahko vrta na novo. A-ja-ja--jaaaah!

Stari vinč nekako razstavim in izbijem. Potem nastopa v glavni vlogi Miklavž. Zaepoksira vse stare luknje in jutri se delo nadaljuje. Pravzaprav, se je delo se nadaljevalo že danes. Z obstranskimi (a prepotrebnimi) aktivnostmi. Najprej z Mithosom v pol litrskih steklenicah. Ker so pol litra odločno premajhne doze, je bilo potrebno nadaljevati z litrskimi piksnami. In potem preveriti ali res drži, da je tri krat 333 ml enako, kot en liter. Tudi to, kakšno pivo delajo v Fabriki piva v Črnomlju, nas je neskončno zanimalo. In na koncu smo spet presedlali na lokalno pivo. No, ne čisto na koncu, to je bilo pravzaprav še sredi popoldneva. Na koncu sta namreč dami preverili okus koroškega borovničevega likerja in kraškega brinjevca, moški del posadke pa je prisegal na briški merlot-cabernet. In verjetno sem še kaj pozabil...

danés montaža novega sidrnega vinča....

....žal ni šlo na način klik klak in konec...

...potrebno je bilo vrtati nove luknje....

...in jih potem seveda ...pokitati in čakati do naslednjega dne ...

10. avgust 2019, sobota

Kiparissia, Peloponez

Kiparissia sea side boatyard, tretje nadaljevanje. Vroče je. Zjutraj pobrusim epoksiranje, to je pa tudi vse, kar lahko storim. Ni še dovolj trdo za vrtanje. No, lahko spijem tudi kavico, pojem koktejl za zajtrk in se grem nekam hladit. Na soncu itak ni za živeti.

Vesna in Miklavž se odpravita v šoping. Kiparissia je ena hecna zadeva. Luka je ogromna in prazna. Kot bi bili novembra. Ob luki je ena oštarija in to je tudi vse. Saj, verjetno zato mestece ni obiskano. Trgovine so kilometer stran, v centru. Centru, ki je po bregu navzgor. Pot je brez sence pri zunanji temperaturi, ki presega temperaturo telesa. Poraba hladilne tekočine, ki jo za tak napor potrebuje toplokrvna žival, je enormna (še dobro, da smo včeraj že kar na zalogo dovolj napojili naša telesa s tem, za preživetje prepotrebnim, fluidom!). Razumljivo, da turistov tukaj ni. Sem pridemo le tisti, ki moramo zamenjati sidrni vinč.

Kakorkoli, windlass je s pomočjo dela posadke Saint Freres pozno popoldan le nameščen. In dela. Sedaj, ko smo vezani

bočno. Upam, da bo ta nesramno draga plastična igračka delala tudi, ko bo šlo zares. Pozno popoldan enostavno nimam več volje, da bi še kaj preveril. Uničen sem od vročine.

Večer tokrat mine na ribji večerji na Sain Freres. Vesna me je ofrcala, da preveč pišem o popivanju (jaz temu raje rečem oskrbovanje s hladilno tekočino), zato danes ne smem napisati, da smo zvečer popili... Jah, pač ne smem napisati in pika!

Ampak, jutri bova pa res lahko izplula Zakintosu nasproti. V ponedeljek sredi dneva (najkasneje) morava biti tam.

...v moji pisarni je kar krepko vroče ... zunaj ni temperatura čez dan ni padla pod 40C

... in v tej vročini se spraviva z Miklavžom po nakupih - do uličic s trgovinami je treba krepko v klanec....

v luki je bilo še veliko prostih privezov

danes sva bila povabljena k sosedom na orade, Miklavž jih je spekel na plinskem roštilju, Barbara pa pripravila dobre solate kot prilogo

11. avgust 2019, nedelja

Kiparissia - Katakolon, Peloponez

Noč je bila spet kratka. Ampak, kar sva rekla, sva rekla. Po zajtrku se posloviva od polovice posadke Saint Freres (kapitan je bil službeno zadržan) in odjadra v smeri Zakintos. Do kam prideva, bova še videla. Začetek je obetaven. Po urici pa lep bočni veter digitalno ugasne za deset minut (ravno prav, da narediva pitno vodo, ki je v minulih dneh izginjala s tako naglico, kot letos še nikoli) in digitalno se prižge veter v nos. Kot na semaforju: zelena, rumena in na koncu rdeča. In ta zadnja traja in traja. Dlje, kot do Katakolona ne bo šlo, to mi je kmalu jasno. En pulover naštrikava, toliko štrikava. Ves čas sva precej nagnjena. Na srečo vsaj vala ni veliko.

Sidrišče pred Katakolonom je ogromno, dokaj prazno in prijazno plitvo. Voda je blatna, dna se ne vidi. Ampak. Sonar mi javlja, da so poleg blata tudi kamnite plošče ali celo skale. Malo je potrebno zaokrožiti in se razgledati, da najdem lepo očiščeno parcelo za naše sidro. In potem smo sidrani ka-triba. Iz prve. In, ja, sidrni vinč je svoje prvo sidranje odlično prestal.

V luko se nama tudi ne ljubi. Katakolon pozna in moram reči, da je to ena manj zanimivih vasic, popolnoma optimizirana za instant turiste iz križarke, ki je danes parkirana na enem izmed pomolov. Dokler je sardina šip tam, je v vasici gužva in so vse svašarnice odprte, ko dvigne sidro, zaprejo tudi lokale. Za nekaj bark se jim ne ljubi delat, ko so pa prej brez truda v nekaj urah zaslužili za cel šiht.

Tudi na obalo ne greva, obala je prišla do naju. Vsaj zvočni del obale. Očitno imajo na plaži zabavo. Torej, sidrišče je zastonj, celo več: v tej ceni je vključeno neomejeno brezplačno poslušanje rave muzike.

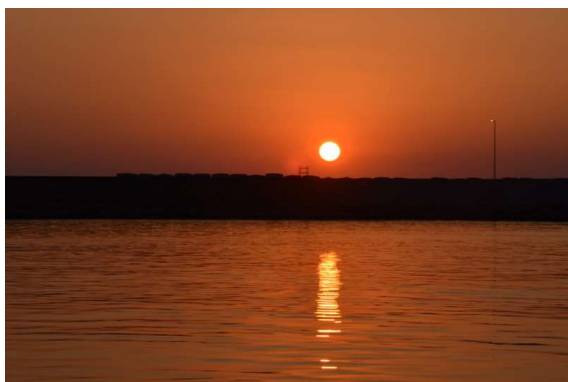
Spet je vroče, a manj, kot je bilo včeraj v luki. Vidi se, da smo sredi morja in da okoli nas vleče (vroča in suha) sapica. Kljub vsemu, česar koli bolj kaloričnega od hrane moje hrane ne spravim vase. Nato počakam skoraj do noči, da se skobacam v dingija in z oksalno kislino očistim bok barke, ki je v nekaj mesecih postal precej rjav. In to je za danes vse, kar zmorem narediti v tej vročini.

v Katakolonu so bile očitno zvečer neke prireditve, hrup je odmeval po zalivu

midva sva se rajši sidrala kot bila privezana v luki kjer dvomim, da bi našla privez?

ta sončni zahod je pa še iz Kiparissie

grozdje se že debeli in rdeči

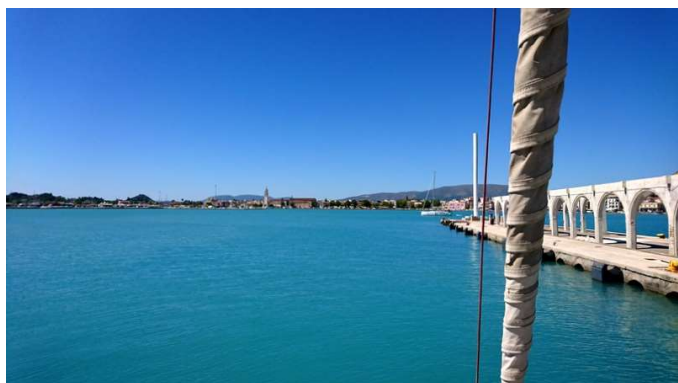
12. avgust 2019, ponedeljek

Katakolon, Peloponez - Zakyntos, Zakyntos

Zbudi me budilka. Odprem oči, ampak, nobene razlike ni. Sem ponoči oslepel? Ali pa je morda še vedno noč? Še malo, pa mi je hitro jasno, da sem padel na finto. Tako redko uporabljam budilko, da se je od zadnje uporabe dan skrajšal, premaknila sva se malo na zahod in ob šestih je še noč. Sledi trenutek resnice in olajšanja. Še lahko spim! Ob sedmih gre pa zares. Izplujeva. In takrat vpluje sardina šip s svojim prebujajočim se tovorom. Izpluje tudi Duchman - nekaj minut pred nama je včeraj vplul, nekaj minut pred nama danes izpluje, fair enough. Skupaj plujemo vse dokler si oni ne omislijo ogleda delfinov in se začnejo z njimi voziti v krogih. Takrat je odločeno: Mala bo imela boljši privez.

Malo čez enajsto sva privezana. Ampak. Tale "boljši privez" ni vreden piškavega oreha. Sploh pa ne za svojo ceno! Kakorkoli, tu smo in tukaj bomo ostali do jutri. Avrio pa dalje, definitivno. Ob dveh greva na pet kilometrov dolgo pot do letališča. Taksijev ni. Čakamo. Nekateri se naveličajo in izstopijo iz vrste. Torej, ne glede na taksijev ni, se vrsta čakajočih pred nama krajša. To je dobro. Ko taksi končno pride, si ga z Nemcem delimo. Neke vrste shared taxi. In ob štirih predstavlja jedro ekipe za sprejem. Gordana prihaja na obisk.

Prevoz domov in sprehod do taverne. Kosilce in pijačka. In klepet in planiranje. Mrak se dela, ko se dami odpravita v šoping hrane za naslednjih nekaj dni. In jaz se odpravim na barko. Še z eno žensko nimam živcev sobivati v špeceriji (ko se pa vendar točno ve, kaj je treba čim hitreje kupiti, pršut, sir in olive, vendar), dve sta pa odločno preveč.

privez na Zakinthosu, kjer nisva vedela, plačaš 10€ marinerotu zato, da te on priveže

barva morja je res lepa v luki Zakinthosa, ampak vidljivost je pa nič

popoldansko/večerna mezica

stara grška cerkva v centru mesta

nakupovalne ulice

berač, zelo redko vidiš kaj takega na otokih

že od daleč zagledava slovensko zastavo, tako velike na plovilu že dolgo nisem videla :)

13. avgust 2019, torek

Zakynthos, Zakynthos - Poros, Kefalonija

Ponoči se val v luki počasi le umiri in zjutraj v popolni bonaci je morje čisto mirno. Mi se uspemo odvezati ob desetih in čez slabi dve uri kopati v bazenu na vzhodni strani Zakintos. Potem pa do Agiosa Nikolaosa. Ni nas prepričal. Privezi sicer so na voljo, a je prevroče za bivanje v luki. Sidrišče pa ni primerno v tej gužvi.

Plujemo dalje, cilj jug Kefalonije. Spotoma si (ponovno) ogledamo luknje v skalovju severnega rta Zakintos. Kakšna gužva! Jadrnice so sidrane na polici pred klifi. Preko deset metrov globine na strmem klancu pred nosom obale res ni nekaj, kar sem si želel že kot majhen otrok. Za bonaco je v redu, takoj, ko bo pa pihnilo, bodo nesrečni čarteristi v paniki.

In počasi začne pihati. Dvignemo jadra in lepo jadramo proti severu, ko se slišiva z Boštjanom. Oni so pri Porosu, deset milj naprej. Ovinek okoli južnega rta Kefalonije je malo zapleten. Štiri različne navtične karte mi razlagajo štiri različne razporeditve čeri. Ena dodatno prikaže nič kaj vzpodbuden komentar: veliko plovil tukaj nasede vsako leto. Kasneje mi Boštjan potrdi, da je to res. Včeraj so enega videli, kako je »na polno« nabil v čer. Ni druge, lepo na komot okoli neoznačene pasti. Vsaj veter imamo dober in v 5 bf polkrme Mala poleti.

V Porosu nas Boštjan, Nataša, Živa, Ana, Dan in Žan že čakajo. S skakalnice na skalah nad sidriščem še poskačejo v (precej metrov pod njimi ležeče) morje in klepet se preseli na Malo. Malo mezice z roštilja in malo mezice iz flašk z etiketo, ki zagotavlja dobro vino, pa je ura je polnoč, ko se počasi odpravimo počivat.

zelena obala Zakintos

oblegane plaže Zakintos

sredi skal ležalniki, senčniki ... dostop do morja ni enostaven ... hm... res pa je, da se ne gužvaš

turistični čolni polni ljudi drviyo mimo nas z vratolomno hitrostjo

severni rt Zakintosa je noro oblegan z vsemi možnimi plovili

manjši čolni se vozijo v luknje in skozi njih

v ozadju je vidno kako na gosto so sidrani na večjih globinah

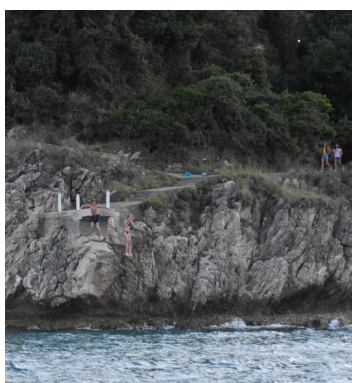
lahko se pripelješ tudi z avtom na to točko in te odpeljejo do t.i. jam

Poros na Kefaloniji; še ob osmih zvečer je videti kar nekaj kopalcev

za kočerjo pa BBQ

v Porosu so malce uredili ploščad kjer staro in mlado skače v morje

zvečer se pripelje 5-članska družina+prijateljica k nam na obisk ... poznamo se že 11 let in druženje z njimi je vedno prijetno

14. avgust 2019, sredo

Poros, Kefalonija - Vathi, Itaka

Valovitem večeru sledi mirna noč in bonaca zjutraj. Kopanje, službovanje in izlet na obalo v šoping kruha in kofetkanje. Ura je popoldan, ko se končno odsidramo in izplujemo. Smer Itaka. Cilj Vathi. Neugoden cilj, ker je tam vedno gužva in kar ne morem si predstavljati, da gužve ne bo na samem višku sezone. Premišlujem o planih B in C in o tem, kako se bom privezal z močnimi bočnimi sunki vetra, ki so v Vathiju doma, ko si Vesna omisli - kopanje. Lepe plaže so ob poti in motoriramo. Do sem vse lepo in prav, malo večji problem predstavlja krdo bark, ki se vali v Vathi in veter, ki se začenja dvigovati.

Po kratkem kopanju, ko nastopam v vlogi preganjalca, se spravimo pristajati, ko že lepo vleče. Z boka. Čarteristi imajo na obali ekipo za pomoč in pripravljeni so poprijeti tudi naše štrike. Privežemo se. Vendar. Izpod pomola gledajo skale in naše krmilo je globoko skoraj dva metra. In ranljivo, kot je ranljivo vsako krmilo. Malo se sicer premaknemo, da se izognemo največji nevarnosti, a kaj dosti ne morem narediti. Dovolj je en močan reful, ki me bo potisnil samo malo proti pomolu in imeli bomo kažin. Alternativno, potegnemo se od obale pet metrov in na barko dostopamo z dingijem. In kaj smo potem naredili s tem? Dodatno me ekipa za pomoč čarteristom prepriča, da tale soseska ni najboljša. Sosedu so naložili sidro v dingija in mu ga oddingirali na mesto, kjer ga je potrebno spustiti v 16 m globoko vodo. A-joooo! Bežmo stran!

Potem sidramo na 4 m globine, kjer smo, upam, varni pred sosedi. Da smo varni pred vetrom in valovi, to je mala malica v primerjavi z vsem ostalim. Punci oddingiram v life, jaz se spravim nekaj narediti in kaj kmalu ugotovim, da ne morem brez konzultacij. Avrio dalje. Ko sem ju peljal proti obali je bilo z vetrom in je šlo še kar v redu, nazaj, se bojim, bomo pa mokri. Ravno toliko je zmešanega vala, da dingi poskakuje in pljuska.

jutranje bujenje nam tudi v Porosu ni ušlo

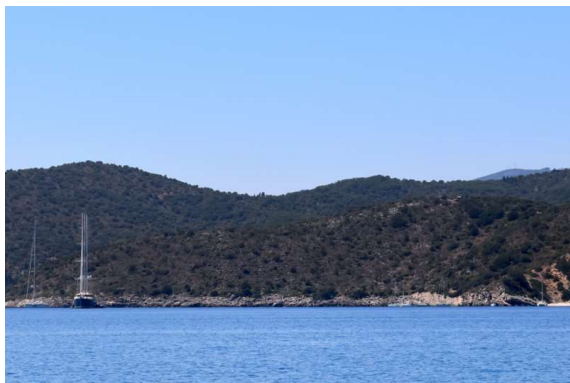
polne plaže že zjutraj v Porosu

v ozadju privezi v Porosu

na poti do Itake smo se še skopali v kristalnem morju; letos so zelo moderni roza flamingoti ...

mega jadrnica zraven ostalih normalnih jadrnic, ki jih na daleč sploh ne opaziš, da so poleg

mestece Vathi

Mala na sidrišču v zalivu Vathija

spomenik posvečen Odiseju

mala Itačanka :) se ji še pozna, da je komaj dobro shodila...

vsi privezi so bili ob sedmih zvečer zasedeni

simpatična oštarija s simpatično posadko

klasične oštarije s klasično ponudbo

15. avgust 2019, četrtek

Vathi - Aetou, Itaka

Noč je bila poskakujoča. Zjutraj predlagam, da gremo naprej, pa je to pri posadki povzročilo žalostne poglede. Razmišljam, kam bi se lahko dali, a nikjer ni dobro. Privezi se spraznijo in odločim se, da se prestavimo na obalo. Z dingijem s sidrišča ne moremo priti niti približno suhi na kopno. V prvo nam sidro ne prime, v drugo je v redu. Sliši se enostavno, vendar brez pomoči sosedov, Italijanov, ne bi šlo. Zahvalim se jim tako, da jim pomagam poflikati jadro. In potem se oni meni zahvalijo tako, da me povabijo na pivo. Ko na mizo postavijo dve veliki piksni, sem začuden. Pričakoval sem malo pivo. Ko pa potem prinesejo še šest kozarcev je takoj spet vse v skladu z italijansko pivsko kulturo.

Potem prideta Vanja in Milan z avtom in nas odpeljeta v njihovo hiško na hribu. Izredno lepa lokacija in prijetna vila z bazenom ter pogledom daleč naokoli. Malo pomezimo, malo poklepetamo, malo popijemo in potem nas odpeljeta še na izlet po otoku. Resnici na ljubo, kaj veliko zgodovine nismo videli. Sicer pa tudi na lokaciji Odisejeve palače lepo piše, da na Itaki ni nič, razen domišljije. Verjetno je res tako. Smo si pa edini, da je otok čisto simpatičen in vreden ogleda. Še v nekaj vasic nas popeljeta in potem se vračamo skozi Vathi na (planirano) braaiado v njuno vilo. Pa pogled na Malo v pristanišču takoj spremeni načrte.

Novemu načrtu se reče "evakuacija". Barka je na stojnem valu na privezu in samo čudež jo je rešil pred bližnjim srečanjem s pomolom. Tudi dingi poskakuje kot zmešan na morju, ki vre pod Malo in nekaj morja že prenaša s seboj. Po hitrem postopku izplujemo v 7 bf, ki nas tiščijo k pomolu in kar nekaj časa, truda in spretnosti je bilo potrebno, da smo dingija v teh pogojih spravili iz plavajočega stanja ob boku barke v viseče stanje na krmi. Z vratolomno hitrostjo okoli dveh vozlov pri 2400 obratih se potem, ko smo urejeni za plovbo, nekako le splazimo iz zaliva v Vathiju v sosednji zaliv, kjer so sicer močni refuli, morje je pa popolnoma mirno. Mislim, da bomo imeli mirno noč.

jutranje zbujanje je bilo z dveh lokacij

v Polis zalivu, pogled iz Stavrosa, so bile v tem majhnem zalivu vse barke vezane na obalo

na Ithaki oddajajo tudi hiške, ta je bila na vrhu hriba s pogledom na morje...tudi v Grčiji se najdejo take hiške, ne samo na Hrvaškem

pogled na Vathi

v vasici Stavros smo iskali Odisejevo palačo

v vasici Kioni je bilo ogromno bark, bilo je pa zelo mirno v primerjavi z Vathijem

Kioni majhna vasica, vendar zelo simpatična

hecen zvonik v Kioni, prvotno smo mislili, da je gasilski dom

...kofetkanje v Stavrosu

vasica Frikes

uspešno se odvezali z razburkanega pomola

samo, da smo se odpeljali ... bilo je sicer naporno, ampak boljše in bolj varno kot na privezu

16. avgust 2019, petek

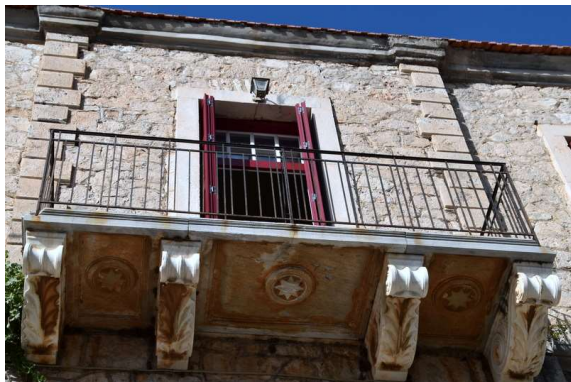
Aetou, Itaka - Kastos

Imeli smo mirno noč. Sidrni alarm, ki sem ga sicer nastavil, se nikoli ni sprožil in pogled na sled barke preko noči je pokazal popoln krožni lok. Edina težava je nastopila ob dvigovanju sidra. Naš nov sidrni vinč se je kar spotil, ko je vlekel sidro iz blatne mivke. Šele, ko je bila veriga popolnoma navpično, je uspel sidro izruvat skupaj s koreninami trave. Tako dobro Mala že dolgo ni bila pritrjena na čvrsto jedro rodne planeta.

Jadramo samo z genovo. Ne ljubi se mi dvigovati glavnega jadra, veter je polkrmni, 5 bf. Povsem dovolj, da nas 45 kvadratnih metrov mirno vozi s šestimi ali sedmimi vozli hitrosti. Pit stop za plavanje v One House Bayu na Atokosu se spremeni v site seeing on the fly in zaliv se (vsaj pri meni) preimenuje v One Boat Bay. Ena barka je lahko sidrana na kroženju, ostale morajo biti privezane na obalo. In ena barka na kroženju je tam že bila. Kako drugače, kot je bilo nekoč...

Nepopisna gužva je tudi na Kastosu. Spet šok, pričakoval sem, da bomo skoraj sami (tako kot nekoč), nocoj pač ni čarteristov, ker je izmena. Šele v zalivu pred lukco se uspemo sidrati po mojih standardih. Samo nekaj nas je sidranih v redu, ostali so ... o-joj! Še dobro, da je napovedano brezvetrje. Ko tako bentim nad nepopisno gužvo, me Gordana hitro prizemlji. Se vidi, da že dolgo, dolgo nisi bil na Hrvaškem, pravi. Tole tukaj je prava praznina.

Poleg nas je sidran tudi Aura maris z Blažem in Mašo na krovu. In slovensko zastavo in izolsko registracijo. Vesna odplava na klepet, midva z Gordano pa oddingirava v vasico, se malo sprehodiva, preveriva stanje duha v dveh kafičih in trgovini. Po nekaj urah se vrneva nazaj na Malo. Sledi braaiada in potem naj bi po planu A šli v life skupaj s sosedi. Oni gredo, mi izvedeno plan B. Hja, malo je pa le vidna razlika v letih...

še nekaj fotk iz Itake; stara kamnita hiša

nekoč je bila tehcnica

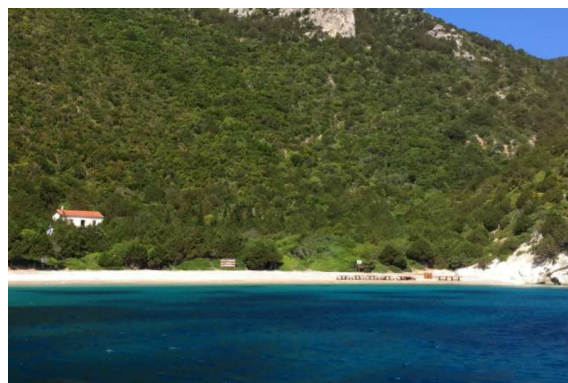
neklasičen pogrinjek na mizi (Kioni, Itaka)

...če se pelješ z avtom, ki ima odprto streho, je pogled navzgor čudovit

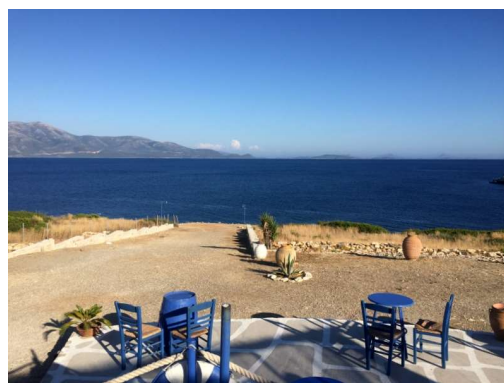
sidrišče v zalivu Aetou na otoku Itaka je bilo odlično; mirno spali celo noč....

če fotkaš z drugega zornega kota, je videti one house bay čisto drugačen

gužva na otoku Atakos

kafič na otočku Kastos

pogled na zaliv z otoka Kastos

nepopisna gužva na Kastosu

ex mlin je sedaj coctail barček

naši sosedje, jadrnica s slovensko zastavo in posadko

17. avgust 2019, sobota

Kastos - Vathi, Meganisos

Mirna noč. Vstajanje, kopanje. Izplujemo do Kalamosa. Tri milje je do tja. Samo na kavico bi se ustavili, zato se poskusimo sidrati kar pred luko, pa v produ sidro ne prime. V luki je drugače. Tudi prostora je kolikor si ga srce zaželi. Kavica je rekordno poceni, pivo tudi. Grem še po kruh v pekarno, ki jo oglašujejo kot 24/7. Res, da je na vrhu hriba, a frišen kruhek je pa le frišen kruhek. No, tale 24/7 verjetno drži. Razen takrat, ko je siesta. Hic! Grem še v drugo pekarno, še malo bolj v hrib. V siesti je tudi tukaj enak odpiralni čas.

Izplujemo in sosedu poberemo sidro. A-joj! Tokrat sem ga pa jaz zasral. Na srečo je ostal lepo sidran, mi smo pa tudi takoj razrešili situacijo. Vse se je lepo končalo, le slab priokus je ostal. Obplujemo Kalamos, odjadramo na Meganisi, pogledamo v prav vse zalive in nikjer ne najdemo (primerne) prostora za sidranje. Tudi obale z barkami, privezanimi z dolgo vrvjo, so vse že močno (pre)obljudene. Končno v Vathiju najdemo privez na pomolu za ribiče, marina je polna. Privez ni dober, je pa to v tej gužvi edina možnost.

Punci gresta naokoli, jaz stražim barko. Še dobro. Začne se poletni kino, kot se sočno izraža Petra. Prihrumijo Italijani z ogromnim katamaranom in se namenijo privezati poleg nas. Razbili bi pomol (no, morda tudi barko), če jih ne bi zaustavil naš dingi. Potem z druge strani prihrumijo drugi Italijani in poradirajo lokalne čolničke. Ko se nekako le postavijo pravilno, se odsidrajo katamarančani in prisidrajo Rusi. Skačem levo, skačem desno, skočim v dingi in ga odpeljem na varno. Nobenega manevra prav dobro ne razumem, le to mi je jasno, da je imela Rusinja neskončno srečo, da ni ostala brez prstov na roki. Hja, vzole je le pametno poznati, sploh pa ne prstov tlačiti med samo zatezni vozle in bitvo...

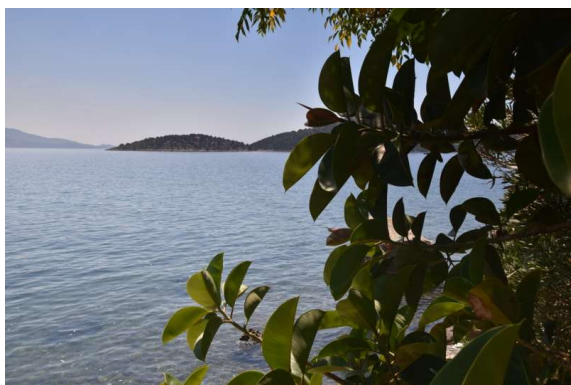
Ko se veter umiri in ni več potrebe po branjenju Male pred mačo boji v (pre)hitrih plovilih (v luki, kjer sicer velja omejitev petih vozlov), se odpravim tudi jaz na večerjo (če se giosdžinjci lahko tako reče). Kasneje pa še na klepet v cocktail bar, kjer si dami privošči koktajle po pošteni ceni, jaz pa dvojno veliko točeno pivo (beri: en liter) po extra sindikalni ceni. Pozabili so mi ga zaračunati.

ko smo prišli na otok Kalamos, vasica Vathi, je bilo kar nekaj prostih mest

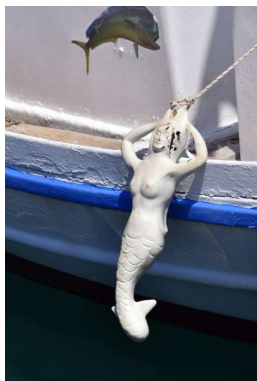
na rivi ristanc koliko smo ga preskakali v otroških letih :)

drevo fikus brez nege...v stanovanjih pa delamo celo znanost, da sploh uspevajo

del vasice Vathi

detajl ribiškega čolna

nekaj apartmajev, gostiln, trgovinic, pekarn, kafičev in to je to ...še kar velika ponudba glede na majhnost vasice

pa še en detajl ribiškega čolna

gledam od daleč ta ribiški čoln

...in se približam ... zanimivo, kajne?

Mala na privezu na Meganisosu (Vathi)

mestece Vathi na Meganisosu je bilo oblegano s turisti

marina je bila polna, zvečer pa itak nisi več našel nikjer priveza

18. avgust 2019, nedelja

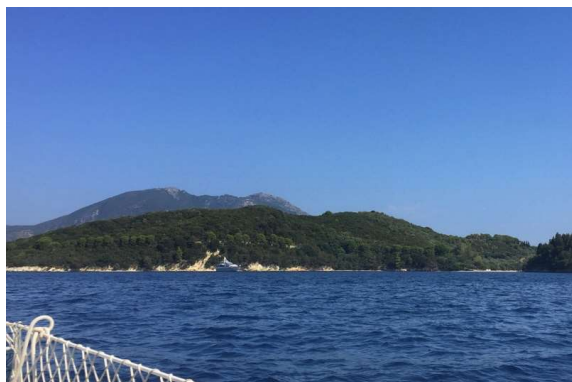
Vathi, Meganisos - Lefkas marina

Ponoči je bilo mirno, tudi jutro je tako. Na morju ostane situacija, kar se tiče vremena, nespremenjena še celo dopoldne. No, tudi, kar se tiče gužve je podobno nespremenjena. Morje je zapolnjeno do zadnjega kotička in praktično ne morem zapustiti kokpita in pustiti Mali svobodo samostojnega razmišljanja. Še več, vsake toliko časa je potrebno spremeniti smer, da ne pride do bližnjega srečanja. Na 20 ali 30 kvadratnih miljah je vsaj sto plovil, raje več. Grauz! Moram pa priznati, da sem bil kar pozitivno presenečen nad kulturo upravljalcev mimo plovnih kosov plastike. No, skoraj vseh. Tisti, ki jih upravljajo Italijani in Slovenci ne štejejo v to kategorijo. Italijani so mačoti in se po kanalu vozijo s polno hitrostjo (kje ste Hrvati, da jih kaznujete, Grki tega ne znajo), Slovenci se pa mirno obrnejo stran, ko plujemo nekaj metrov poleg njih in jim mahamo. Kakorkoli, današnja plovba po Jonskem morju je primerljiva le še z vožnjo po Manili ali Limi.

Gordana uredi rentiča. Sledi izlet na zahodno stran otoka in ogled turkiznega morja pred plažami. Ampak. Najprej si ogledamo oštarijo s pomenljivim nazivom Panorama. Lep razgled, hladna senca, dobra hrana. Potem se odpeljemo na eno izmed ogromnih plaž in razdelimo v dve interesni skupini, Gordana gre v vodo, z Vesno ostaneva nad njo. Bivakirava v oštariji na plaži. Privarčevali smo 7 evrov za parking (ker smo gosti, imamo parking zastonj). Ni kaj, šparat je treba! Podobno, kot je najdražji internet na gostilniškem wifiju, je tudi najdražji parking na gostilniškem parkirišču. Hic!

Vidim pa kar nekaj slovenskih registracij na avtomobilih. Že samo na parkirišču poleg nas so trije. Mislim, da je skoraj ni evropske države, da nisem videl njihovega avtomobila. Tudi vse države bivše Juge so dobro zastopane, z eno samo izjemo. Iz Hrvaške ni nikogar. Njihova samo zagledanost jih očitno odvrača od tega, da bi se kdaj pa kdaj zapeljali kam na lepše.

Še večerja v hribih, v prijetno razlupani birtiji, kjer smo tujci ogrožena vrsta. Ko smo prišli ob osmih zvečer, smo bili skoraj edini, ko smo odšli ob desetih, je bila spet ena miza prosta. Naša.

otok Scorpio - nobene strašne mega jahte ni bilo parkirane

turkizno morje in Gordana

Lefkada je zelo zelena in so lepi kontrasti v kombinaciji z morjem na tej strani otoka

malo naprej zgornje fotke, na vrhu hriba je hotelski kompleks ali več njih z bazeni in verjetno s pogledom na morje, ki je zelo daleč

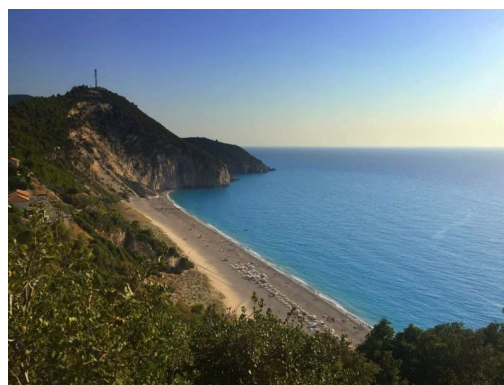
seveda sledijo vsepovsod selfiji s pogledom na turkizno morje in gozdnato pokrajino

Katshisma plaža, nepopisna gužva na delu kjer so senčniki in ležalniki tam kjer jih ni, so redki turisti...

Kathisma plaža z oštevilčenimi senčniki

Milos plaža do katere je kar krepko hoje v hrib, potem pa še po stopnicah dol (in, ko se vračaš ponovi vajo); druge poti ni, razen, če greš s čolnom

...iskali samostan, pa prišli na slepo cesto vasice s kamnitimi hišami

očitno delujoče prevozno sredstvo sestavljeno iz različnih nekdanjih prevoznih ostankov

vrtil se je pufsek, kokoretzi, ovčja jetrca, kura itd.... ne moreš, da bi samo vrgel pogled ter šel mimo, kajne?

v vasici z nekaj oštarijami nekateri jedo, drugi pa navijajo ob gledanju TV nogometa

19. avgust 2019, ponedeljek

Lefkas marina - Preveza

Zgodaj se namenimo vstati in izvesti drugo nadaljevanje rentiča. Ampak. Namen je nekaj, kar je v Grčiji striktno ločeno od izvedbe. Siga, siga. Šele sredi dopoldneva se namen in izvedba začneta pokrivati. Zapeljemo se do Vasilikija. Na zajtrk, za začetek. Če je že na morju gužva, je na cesti še večja. Kako drugače, kot izven sezone, kot sem navajen se potikati po teh koncih z rentičem. Prav hitro se ne da priti nikamor. In še manj parkirati.

In na morju zna biti kmalu gužva še večja. Novo garažno hišo za barke gradijo v Vasilikiju. No, vsaj po izgledu sodeč. Po izvajanju prav nič. »Graditi« v Grčiji očitno ni nedovršni glagol, ampak dovršni v preteklem času. Nikjer ni nikogar, niti ni izvajalcev, niti ni (bodočih) gostov. Kakorkoli, tale Works in Progress marina bo lahko gostila nekaj (dodatnih) sto plovil, ko bo odprta (dokončana je že sedaj, vsaj izgleda tako). Še en grauž več v sicer lepem morju.

Več in več bark na morju ima za posledico večjo in večjo gužvo na privezih. Tudi v Sivoti, ki jo imam v spominu kot prijetno turistično obmorsko vasico z enim pontonom, je tako. Sivota ima po novem kar nekaj pontonov in tudi obale so vse do konca zapolnjene s plastiko. Sidrati se kmalu ne bo več dalo nikjer. Celo ogromni Vlikho je od daleč videti krcato poln plovil. Le kam smo mi to prišli, le kam vse to vodi? Tudi v Prevezi je podobno, le da je tu neštavno mnogo zobotrebcev na kopnem. Na kopnem, sedaj, sredi največje sezone!

Pa naj bo dosti okoli gužve. Ko smo ob dveh popoldan vrnili rentiča in malo kasneje zapustili marino ter zapluli mimo levkaškega mostu, se je situacija normalizirala. Vsaj malo normalizirala, če sem bolj precizen. V Prevezi je še dovolj prostora na rivi in še več na sidrišču. Je pa na sidrišču Zippy z Janjo in Gregom na krovu. Jasno, da si takoj pomahamo in še bolj jasno, da se takoj srečamo. Najbolj jasno od vsega pa je, da preživimo večer in krepak del noči skupaj ob žgariadi in izbrani kapljici. Vreča za smeti je spet polna glaževine...

marina v izgradnji vasice Vasiliki

nekoč je Vasiliki res bila majhna ribiška vasica ...

....danes pa oštarija pri oštariji, trgovina pri trgovini ... vse za turiste

simpatično, kičasto...ampak nisem videla še palčkov z delfini :)

*sidrišče v Vasiliki okoli enajste ure je bilo verjetno že malo
spraznjeno*

Sivota polna bark

cvetlična oštarija

zaliv Vilkho

vasica Nidri, vsi privezi polni, turistov ogromno

prehod Lefkas kanala

Tone si je po dolgem času prižgal pipico

*rožica s posadko Zippy. Dober šampanjček prinesla
posadka Zippy*

20. avgust 2019, torek

Preveza - Andipaxos

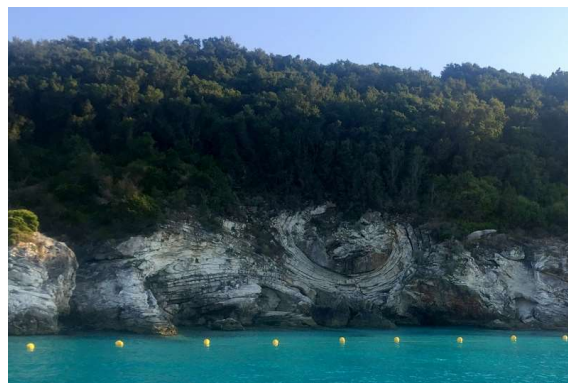
Dolgemu večeru vedno sledi kratka noč. In kafetkanje. Ej, le zakaj sinoči nismo vedeli, koliko boljša sta voda in kava od vina. Ni kaj, človek se uči do smrti. Če smo včeraj vpluli ob floodu (plimnem toku, ki teče v zaliv), smo danes izpluli ob ebbu (plimnem toku iz zaliva). Na motor smo in tovarna vode dela na polno. Preverjam kakovost. Pravo malo znanost sem naredil okoli tega (ker so gostje komentirali, da pijejo slano vodo). Pokazati želim, da je ta ocena posledica senzorja v možganih in ne na jeziku. Merim slanost vode na barki in po oštarijah. Kjer koli je prilika, vtaknem svoj instrument v vodo in preberem meritev. Morda enkrat objavim analizo znanstveno raziskovalnega dela, sedaj naj bo dovolj le rezime: pijemo odlično vodo. Po priporočilih je vse do 600 ppm soli odlično, naša voda ima okoli 450 ppm, najboljša izvirna voda je imela pa 15 ppm soli.

Hrup s pridelavo vode je kratkotrajen. Po slabi uri, začnemo jadrati. Ampak. Malo desno, malo levo, le proti cilju ne gre. Točno od cilja vleče. Sedem ur smo potrebovali, da smo naredili dobrih dvajset milj. Sidramo se v čudovitem morju na severnem delu otoka Andipaxi, poskačemo v morje in povečerjamo že ob mraku. Nocoj bomo šli prej spat. Tudi količine žlahtnine bodo manjše.

Sidrišče ni tako dobro, kot je bilo včerajšnje, tudi aviacija nas je napadla in potrebni so bili preventivni ukrepi, da se jutri ne bomo zbudili v celoti popikani.

nepopisna gužva na Andipaxi

prekrasno morje nas je zvabilo ob sedmih zvečer na kratko plavanje okoli barke

detajl mreža nam je že večkrat rešila kakšne stvari, da niso romale v morje

fotka iz Sivote: vsak stol je imel ime :)

21. avgust 2019, sredo

Andipaxos - Lakka, Paxos

Prav hudo mirno morje ponoči ni bilo, smo pa spali dobro. Verjetno predvsem zaradi neprespance prejšnje noči. Skok v morje, zajtrk in pozdrav množici plovil, ki so prispela na dnevno kopanje. Torej, sprejem z ne največjim veseljem. Pravzaprav z jezo. Ob enajstih se slaba volja spremeni v dobro voljo. Ob enajstih se odsidramo.

Mimoplov skozi prijetno lučico Gaios na Paxosu. Premišljujemo ali bi se tukaj ustavili ali ne. Odločitev, se izkaže, ni v naših rokah. Vse je polno. No, to mi je bilo jasno že takoj na vhodu, ko smo pluli v koloni, vendar upanje umira zadnje. Vse skupaj je izgledalo podobno, kot vožnja z avtom v polni garažni hiši. Mogoče pa je vseeno kaj prosto, mogoče pa tista številka na vhodu (ki nazorno kaže prosta mesta s številko 0) le ni prava? Jasno, tako, kot smo vpluli, smo tudi izpluli.

V Lakki je drugače. Proti pričakovanju je prostora kolikor si ga srce želi. Sidramo se in še preden uspem dvigniti sidrno kroglo, je poleg nas sidran Zippy. Jasno, z Gordano in Gregorjem gremo na pomemben sestanek na obalo, kjer sem se naučil eno silno modro misel: »Lepega se naveličaš, slabega pa navadiš«. Res je! Na vsakem sestanku, to se vendar ve, se pije kava. Lepo počasi in z guštom. In ko jo spijemo, greva z Gordano v šoping nekaj malenkosti. A, glej ga zlomka, trgovina se odpre šele čez dve uri. Normalno, da to počakava. Siga siga.

Ker sem ravno na obali, odložim smeti. Kontejnerji so zelo dobro označeni. Garbage bins 100 m (in puščica, kam je treba zaviti) piše na tabli na rivi. In grem v smeri. In po 100 m pridem na cilj. Le, da sem jaz napis narobe razumel. Mislil, sem da je po 100 smetnjak, pa ni. Po 100 m je novo obvestilo, ki pove v kateri smeri je (to sedaj že vem) novo obvestilo, kje je po 100 m spet novo obvestilo, na katerem si lahko preberem, kje je novo obvestilo o novem obvestilu... Skratka po natančno 612 korakih najdem kontejner, odvržem smeti in ... in naredim 612 korakov do kavice. Grki...

Večer je klasičen: braaiada. In povečerje je še bolj standardno. Degustacija vin in penin. In modro gučanje. Gučanje, ki bi še kar trajalo, če nas petelin s svojim petjem le ne bi opomnil, da je čas za v posteljo. Za nekatere. Za mene je čas, da napišem, kaj se mi je včeraj zgodilo. In potem ob štirih zjutraj lahko zaspim spanec pravičnega.

gužva na sidriščih pri Antipaxosu

glede gužve na Andipaxosu nismo krivi samo jadralci, tudi turistične ladjice-vsaka pripelje vsaj 30 ljudi

visoki klifi pri Andipaxosu in globoko morje ni dovolj zanimivo za jadralce

vhod v lučico Gaios, gužva kot v parkirni hiši

ribiči opravljajo vestno svoje delo, kot, da zunaj ni +30C

ko voziš v lučico Gaios, se počutiš kot, da si na dvopasovnici

tričetr hiše so že obnovili...

center vasice Gaios

nekateri so šli kar skozi ta prehod, menda 2,2m globine, mi smo se rajši obrnili in šli po isti poti ven kot notri

Lakka na Paxosu - lepo morje, a žal tudi tukaj gužva

...če bi se zmenili, ne bi tako točno istočasno prišli na isto lokacijo ... SY Zippy s simpatično posadko

nekaj italijanskih jadrnic, katamaranov se je kar sredi zaliva raftalo in imeli so neke tekme, igre in bili so zelo živahni ... vsi smo bili nekoč mladi, kajne?

22. avgust 2019, četrtek**Lakka, Paxos**

Med jutranjim plavanjem modrujemo skupaj z Zippy. Tudi oni niso uspeli zaspati skoraj do štirih zjutraj. Tak hrup je bil v zalivu, da so se še petelini zbudili sredi noči. Pa ni prihajal z obale, ampak z ene izmed bark. Italijani so razgrajali. Govorili so, v za njih, čudnem jeziku. Slovenskem. Najbrž zato, da jih ne bi prepoznali. Ja, sigurno so bili Italijani. Kdo drug bi pa sploh lahko še bil tako glasen?

Sledi odvoz glaževine v smeti in Gordanin nakup vozovnice za Zakintos. Nobene bolj pametne variante ni, kot s ferryjem jutri zjutraj. Škoda. Dva dni kasneje bi bilo idealno, ampak jutri je zadnja možnost. Naslednji ferry prispe na Zakintos nekaj ur po odhodu Adrijinega letala za Ljubljano. Alternativa je potovanje z avtobusom preko noči in nekajkratno prestopanje. S prtljago? Ni opcije! Danes tako ne izplujemo na Krf, ta bo ostal za kdaj drugič. Najprej sicer nameravamo izpluti v Gaios, pa si premislimo. Meni se ne ljubi, Gordani je pa kopanje v tem lepem zalivu tudi bolj všeč, kot celodnevno posedanje po kafičih. Jutri zjutraj gremo tja s taxijem. Če se plan A vmes ne spremeni v plan B.

Vsekakor pa v planu A (po popoldanskem počitku) ostane nocojšnja večerja. Taverna na rivi, za grške razmere čisto sprejemljiva hrana in prijetna družba. Le cene so dvojne. Pri sosednji mizi sedi slovenska družina. Paziti je potrebno, kaj se govori. Po večerji skok v cocktail bar (za gospe) in pivnico (za gospode) in čisto na koncu še sladoled v slaščičarni (za gospe) in stari rock (za gospode). Večer se je že zdavnaj digitalno prevesil v jutro, ko smo se končno spravili k počitku. Jutranje bujenje bomo prepustili budilkam, petelinom ne zaupamo več.

taverna na plaži Lakke

Lakka - ne naredimo že dovolj gužve jadranci, tukaj so še turistične ladjice, ki vsak dan pripeljejo dnevne kopalce

zvečer se je ob rivi sprehajala glasbena skupina - nevsiljivo so igrali in peli

zvečer sva si z Gordano privoščili vsaka po en cocktail

23. avgust 2019, petek**Lakka, Paxos - Igoumenitsa**

Peteline zbudijo naše budilke. Takoj so pokonci. Mi smo malo kasneje. Jutranje plavanje tokrat odpade, (skoraj še) ponoči tega ne počnemo. Na pomolu je ob osmih zjutraj le en čolniček, naš je drugi. V kavarnici na rivi je že nekaj ljudi in (za čudo) tudi kelnerica, mlada in pegasta Angležinja.

Taksist nas dostavi v Gaios, točno eno kavo pred prihodom ferryja za Zakintos. Gordana izpluje, midva se prestaviva na novo kavico na rivi glavne vasice otoka in počakava odhod avtobusa za Lakko. Tour de ile. Istočasno smo potem, Gordana na Levkadi in midva z Vesno v vodi.

Ob enih popoldan sledi odhod. Smer Murtos. Ampak. Zunaj je dober veter za Krf. Plan B, Petrity na južni polovici Krfa. Ali pa celo plan C, mesto Krf. Ampak. Veter po slabih desetih miljah ugasne. Plan D je plan A. Pred Murtosom se sidrava, pa je (za moj okus) premalo prostora in se tudi takoj odsidrava. Preveriva še nekaj lokacij okoli Murtosa in nobena mi ni všeč. Plan E je Plataria. In plan F Igoumenitsa. Konča se s planom G, Xeronisi. Najdeva nekaj metrov veliko liso mivke med travo, tja vrževa sidro in če ne bo hujšega, plana H ne bova potrebovala.

Takoj v vodo, motoriranje v bonaci je naporna reč za naše znojne žleze. Po osvežitvi sledi braaiada. Že skoraj dva dni je minilo od zadnje. Ampak. Med braaiado se začne dvigovati veter. In z vetrom se dviga tudi val. Ko povečerjava, ga je že za nekaj deset centimetrov in barka neprijetno poskakuje. Sledi sprememba plana.

Plan IH torej le potrebujeva. To je sidrišče pred vhodom v zaliv Igoumenitse. Tri milje je do tja. Vetrja je proti koncu že za 5 bf, sidrišče je v zavetrju, val se pa zna valiti okoli ovinka. Kaj bi drugega, kot plan I. Ta je enak, kot plan F. Zaprt in velik zaliv Igoumenitse je v čisti bonaci. Jezero. Globina 4 m, blatno dno, prostora za nekaj sto bark in midva sva sama. Ja, sama! Idealno sidrišče, le voda je motna in meni ni za kopanje v taki vodi. Ampak, ponoči ne bova plavala, jutri pa itak greva drugam. Le ferryji znajo od časa do časa vzvaloviti to jezero. Miljo od sidrane Male se vozijo. Z reducirano hitrostjo sicer, a vendar.

Ko pade mrak pa direktno v letni kino.

pogled na zaliv Lakke, ki je bil to noč še bolj poln kot prejšnjo

še zadnje slovo Gordane, ki je odplula proti Zakintosu s trajektom

grozdje je že zrelo ... nekateri bi že rabutali :)

midva sva se potem še sprehodila po mestu Gaios (mesto ali vas?)

popoldne se sidrava pri otočku Xeronisi, voda tako kristalno čista, da si videl skoraj vsako travo ... no, jaz sem med snorkljanjem videla poleg ogromnih jat majhnih ribic tudi dve morski zvezdi (rdečo in oranžno)

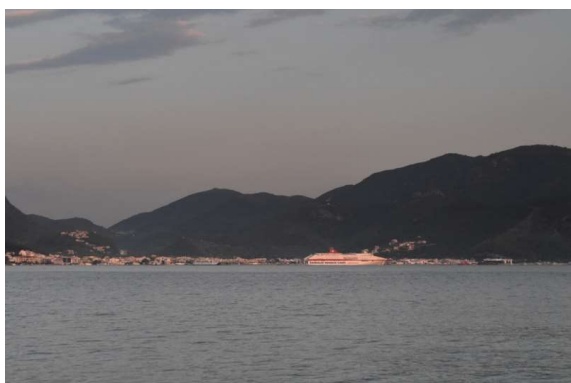
kapelica? zastava je pa še bolj uničena kot naša na jamborju

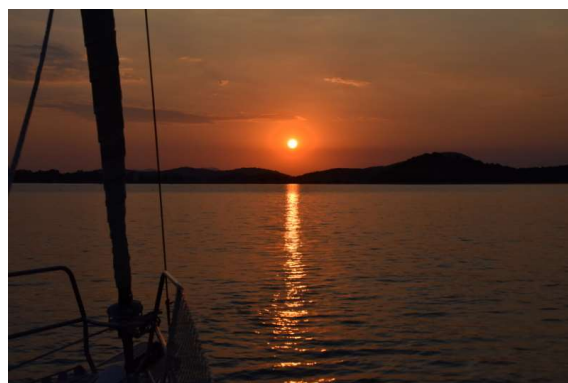
nasproti goli hribi

nad nami letel helikopter z vodo, še dobro, da ni pomotoma naju zadel- od daleč sva videla, da nekje gori

Igoumenitsa

kalinihta iz Igoumenitse

24. avgust 2019, sobota

Igoumenitsa - Gouvia, Krf

Dobro sva spala, splačalo se je prestaviti. Tudi ferryji, ki sem se jih bal, niso delali valov. Očitno imajo v luki in kanalu do luke omejitve hitrosti. Itak je na VHF 13 VTS (Vessel Traffic Service) in vsaka ladja se mora javiti. No, načeloma se mora. Ipak smo v Grčiji.

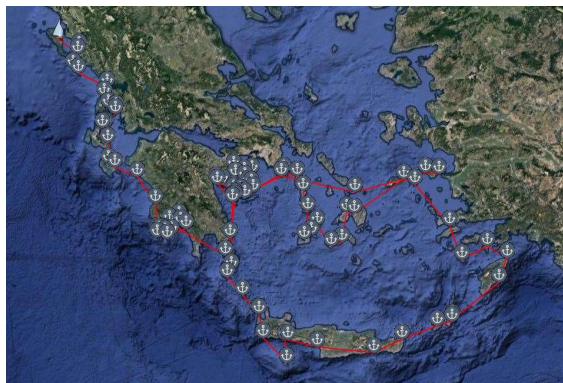
Dopoldne mine v čakanju na veter in v delu. Službenem za Vesno in barkaškem za mene. Ko se opoldne veter dvigne, izplujeva. Kar malo triki je izbrati trenutek, da se v kanalu ne srečaš z grdosijo. Ali še huje, da te grdosija ne ujame in prehiti. Ko sva plula skozi miljo dolg kanal, sem na AIS zasledil sedem ferryjev, ki so pluli v kanalu ali proti kanalu. Srečal sem se samo z enim. Večji ferryji se niso srečevali. Pred kanalom so lepo čakali en na drugega, da v ozkem delu ni bilo mimoplovov.

Veter, ki se je naredil na sidrišču, je bil lokalne narave. Izven zaliva je popolna bonaca. Ok, potem pa najprej na kopanje.

Iščeva primeren zaliv, pa je vse pregloboko in poraščeno s travo. Ni druge, zapljujeva do mesta, kjer sva bila že včeraj in se sidrava na sosednji lisi mivke.

Vetra ni. Čakava ga do štirih popoldan, pa nič. Ne, proti jugu pa res ne bom motoriral. Tukaj, kjer je veter poleti skoraj vedno s severa. Če ni vetra, gremo pa na sever. In gremo. Na motor. In do petih vetra res ni. Potem je, jasno, iz severa. Nekaj malega jadrava, nekaj malega motorsailava in v ostalem času delava vodo. Plovba, ki mi ne bo ostala v lepem spominu.

Pred Guvio je na sidrišču veliko prostora. Sidrava se poleg Zippyja in to šele v drugem poskusu. Prvič sidro ne prime. Večer mine v klepetu. Tarok, ki je bil načrtovan za nocoj, na mojo željo prestavimo na jutri. Avrio...

kapitan je pozabil omeniti, da se je danes točno na sidrišču obrnilo 2.000 Nm, ki sva jih letos preplula z Malo ... levo-desno-gor-dol

čeprav je bilo 6m globine, je bila vidljivost odlična

danes se je kar nabralo različnih plovil, vsak po svoje glasen

morje kot olje

25. avgust 2019, nedelja

Gouvia, Krf

Tole sidrišče res ni po mojem (razvjenem) okusu. Neskončno število plovil povzroči nekajkrat neskončno število valov (osnove matematike mi sicer povedo, da je nekajkrat neskončno še vedno neskončno, a zaradi pesniške svobode se vseeno sliši bolje). Večkrat ponoči se zarolamo, podnevi je še slabše. Zato ne čudi, da takoj sprejemem povabilo z Zippy, da nastopa v funkciji water taxija in me zapelje na obalo. Za 100 kun (po vrečki) je Gregor pripravljen celo smeti odpeljati do kontejnerja. No, le mojim neskončno dobrim pogajalskim sposobnostim se imam zahvaliti, da sem namesto 100 kun plačal 14 evrov (plačano v konvertibilnih valutah: kava in pivo).

Na obali obiščeva nekaj trgovin (v povprečju minuta in triindvajset sekund na trgovino, ker nimajo klime) in kavarnic (v povprečju nekaj ur na kavarnico, ker imajo močan in zelo lokalni veter iz ventilatorja) in si ogledava vse znamenitosti Gouvije, ki jih, roko na srce, v tej (za Grčijo rani) uri ni veliko na spregled. Pegaste Angležinje pač ne spadajo med prvovrstne naravne znamenitosti.

Sledi demontaža nosilca za pasarelo, ki smo ga uspeli polomiti v tistem urnebesu v Vathiju na Itaki. Bajje, da imajo v marini varilca. Delo poteka na prijetno ogreti platformi z nogami v morju (zaradi hlajenja) in izvorom lokalnega vetra

pritrjenem na ograjico tik ob moji glavi. Vesna je imela danes manj zanimivo delo. Službovala je. Upam, da me ne prijavi sindikatu ali celo ministru za delo, ker mora delati v nedeljo in še to v neklimatiziranih prostorih. Štiri ventilatorje v stopnji full speed si je usmerila vase.

Ob petih popoldan pa je čas za kosilo, ki se tokrat dogaja na Zippy. Po kosilu klepet in po klepetu se vsi štirje odpravimo na Gouvía Tarock Tournament 2019. Tudi ta se dogaja na Zippy. Tokrat smo bolj sredi morja, kot v Lakki in nismo tako zelo moteči za peteline. Nobenega ne zbudimo.

sidrani v zalivu pred vhodom v marino - kot bi stal zraven avtoceste

jadrnica Zippy je lepa, kot bi bila nova; danes sva bila povabljeni na pozno kosilo, po kosilu pa tarok; prijetno druženje!

ogromen hotel, vsak večer se je slišala prijetna glasba

26. avgust 2019, ponedeljek

Gouvía, Krf - Liygia

Najprej na obalo poiskati švajs mojstra. Teoretično enostavno, v praksi pa to pomeni, da moram najprej povprašati zanj (ker sem pozabil, kaj mi je včeraj rekel čendlerist). Čakam v vrsti. Izvem in najdem njegov office in mlado punco v njem. Wernerja, jasno, ni. On dela. Me bodo poklicali, ko pride. Tudi prav, vmes se bom usedel na kavico.

Ampak. V marini ni pekarnice (ker bi tudi nekaj pojedel). Ko povprašam (Angležinjo) v marinskem kafiču po pekarni, dobim strumen nasvet, da je ne potrebujem, da imajo oni vse. Aja? Ja, imamo kavo in veliko izbiro cukrastih kolačev. Ah, ja... dolce, dolce i dolce. In angleški zajtrk, dodam sam in se obrnem. Nekako potem le izvem, kje je pekarna. V mestu, kak kilometer od dingija. In grem. In se vmes ustavim v čendleriji in lekarni in ko končno stojim v vrsti za kruh, zazvoni telefon. Werner je prišel. Ok, to je prioriteta, grem do Wernerja, jedel bom kasneje.

Z Wernerjem se vse zmenim. Werner je Nemec. Zadevo bo pošvajs in-ej-kapl-of-aurs. Torej imam čas. Vrnem se nazaj v pekarno in pojem najcenejši burek in spijem najcenejši frape do sedaj. Hja, pekarna ni v sklopu marine. Ko je tudi film zdownloadan, priracam nazaj do Wernerjeve pisarne in od tam po napotkih do njegove delavnice, ki je (jasno, kot beli dan) na poti do pekarnice - torej sem šel mimo že štirikrat, pa nisem vedel, da je tam delavnica. Ura je poldne preč in temperature so temu primerne. Sence ni.

Obljubi mi, da naredi takoj. Počakal bom kar v kafiču. Pijem pивce in zazvoni telefon. Werner ne bo naredil takoj, ampak

me pokličejo, ko bo. Nujna intervencija. Ah, ja. Ni druge, grem na barko, naredim nekaj stvari, se zapeljem na Zippy in ko zastavimo s pivom, zazvoni telefon. Werner je naredil.

Takoj v dingija (tokrat je šofer spet Gregor), pa po zašvajsan nosilec pasarele k mladi puncu v pisarno. Od tam na pivo (končno eno pivo, kjer me vmes ni zmotil telefon) in potem nazaj na barko. Lotim se montaže in ob štirih popoldan je vse naštimano in Mala pripravljena za odhod. Cel dan sem porabil za nekaj, kar bi mi doma vzelo eno uro. In prepešal lep število kilometrov. Ah, ja...

Posloviva se od Zippy, dvigneva jadra in odlično ter hitro jadrava (saj drugače pri 5 bf polkrmnega vetra v zaprtem morju brez valov niti ne more biti) do mirnega in globokega zaliva. Ampak. Mehko blato nad tršo plastjo in spet težave z držanjem sidra. Niti 15 vozlov vetra ne zdrži sidro. Šele free fall in razmerje 1:7 pomaga. Vseeno si ne upam preveriti za 40+ vozlov vetra, 30 vozlov pa dobro drži. Nocoj je napovedana bonaca...

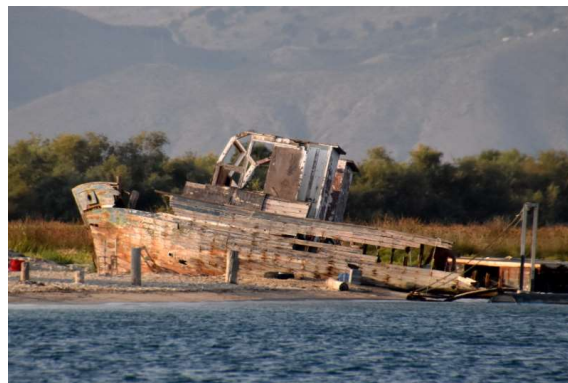
ribje farme, školjka farme ...

...morje nič lepo, presenetljivo veliko plovil v takem neznanem zalivu

...pa še tako za ovinkom je bil zaliv, da nisem videla sončnega zahoda, le odsev njega v hribih ...

stare lesene barke takole razpadajo... kako pa bodo plastične barke?

27. avgust 2019, torek

Liyygia - Preveza

No, včerajšnje sidranje s free fall tehniko je očitno obrodilo sadove. Ponoči. V bonaci. Zjutraj, ko dvigava sidro je efekt defekt. Izkaže se namreč, da bi zdržalo tudi 40 vozlov konstantnega vetra. Komaj ga izpulim iz blata. Torej prva ocena o kakovosti dna ne drži, zaliv je pravi bay of refugee. Ocena o prijetnosti bivanja v tem zaprtem zalivu, kjer je na koncu ribja farma, pa ni najboljša. Vonjave so prijetno ... hmmm ... ribje, morje pa bolj podobno Gangesu, kot Sredozemlju. Ponoči, v popolni tišini bonace, so ves čas iz vode skakale konkretno rejene ribetine, torej je viška hrane iz ribogojnice v okoliških vodah ogromno. Za naju to ni, sosedo pa očitno ne moti, da ne bi zjutraj zaplavala en daljši krog po celem zalivu. No, morda je pa samo plavala na stranišče dovolj daleč od lastne barke, kdo ve?

Danes je na sporedu plovba do Preveze, petdeset milj. V enem popoldnevu to ne gre, zato sva prisiljena tudi motorirati v dopoldanskih bonacah. Vetrja je dopoldan ali nič boforov (točno) s premca ali pa dva bofora (točno) s krme. V prvem primeru imava vsaj lastni navidezni veter za hlajenje preznojenih teles. Ko pa se opoldne naredijo trije in kasneje štirje bofori s krme, malo zavijem s kurza in prav lepo, a ne prehitro (saj se nama vendar nikamor ne mudi), jadrava proti kanalu

pred Prevezo. Veter se popoldan ojača in zadnjih deset ali petnajst milj spet jadramo, kot se za jadranje z Malo spodobi in pristanemo, ko veter že jenja. On-time!

Potem pa hitro v dingija in na obalo na srečanje z Nikosom, ki ga pozna s Tasosa in kasneje še iz Soluna. Po novem izveva, da je doma iz Arte (na koncu tega zaliva, kjer smo sedaj), mamo ima pa v Prevezi. Kako je svet majhen! Še manjši pa postane, ko nekaj povečerjamo in se nato preselimo v domači kafič (in ja, končno imajo na sporedu grško muziko in ne novokomponovanega ameriškega popa!). Nikos je izbral birtijo in Nikos že ve, kam je treba zaviti v mestu, kjer je odrasčal. V strogem centru na luškani uličici v družbi samih domačinov. Postreže nam osiveli Stavros, ki mu nesebično pomaga najstniški vnuk Vasilij. Še cene so sindikalne. Za pet rund smo dali približno toliko, kot za eno v Lakki. In spotoma sva se, Slovenca, naučila kako se naroči novo rundo: mia gira. Ker pa Vasilij rad pozabi na gratis vodo, se njemu naroča mia gira ke nero in spet je vse tako, kot mora iti. Ah, spomini, spomini ... na Grčijo, kot je nekoč bila...

turistična ulica v centru Preveze

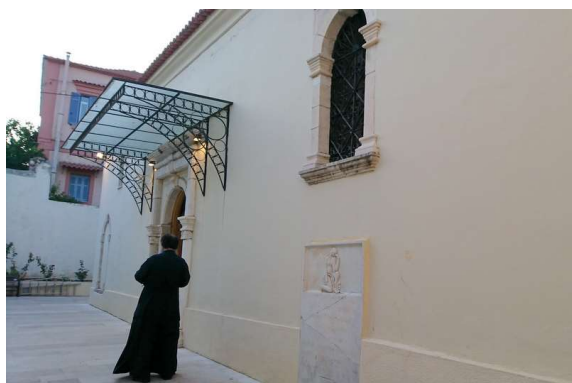
z Nikosom zmenjeni pod uro (clock tower tudi piše na tabli)

ima tudi sončno uro

piše, da obstaja od leta 1857

pop

košati origano na okenski polici cerkve

... Nikos naproti nama

no, pa sva se z Nikosom spet videla po letu dni ...

28. avgust 2019, sreda

Preveza

Dopoldan je delaven, opoldne greva po opravkih. Vsak po svojih in enem skupnem (taje daleč najdaljši in najbolj pomemben). Skupni opravke je kafetkanje in skrivanje pred vročino. Kljub temu, da gre sezona počasi h koncu, se temperature še vedno krepko nad trideset stopinj. In še vedno ni dežja na obzorju. Tega nisva videla že nekaj mesecev.

Popoldan se odpraviva z dingijem preko morja v pralnico. Avtomobili ta isto relacijo opravijo skozi tunel pod morjem. Vesna bi prala (če bi bili stroji prazni), jaz bi kupoval po čendlerijah (če bi bile odprte) in tako skupaj čakava, da se opere prvi (od štirih ali petih planiranih) stroj, ko se jaz vrnem na Malo, obesim perilo in se spravim službovat. Vmes se je dvignil veter, v plitvi ožini je precej močan morski tok, ki sedaj teče proti vetru in plovba v strmih valov(čk)ih je vse prej kot suha.

V drugo gre dingijada do slabe milje oddaljen boatyard s pralnimi stroji bolje, vetra skoraj ni več, le tok naju nosi prečno. Hitra večerja na Mali in nato z Nikosom na pijačko. Ob pol devetih zvečer smo zmenjeni, kje drugje, kot pod uro - tudi Preveza ima clock tower. Danes naju je Nikos povabil v pristno domačo birtijo. Z avtom. Hja, če bi bilo to v Ljubljani, bi jaz poklical taxi, tukaj je pa zadeva malo drugačna. Nikos vozi. Ni mi prav, da se vozim s pijanim šoferjem. Nikoli mi ni bilo. Tipično so tisti, ki vozijo pijani (in za sebe menijo, da so v pijanem stanju boljši šoferji, kot drugi v treznem) dejansko precej slabi vozniki in se na tak način le dokazujejo pred samim seboj. Ampak. Zaradi vljudnosti nisem nič komentiral.

...se zbudim ob 6,30 in zagledam te nore barve

Aktio marina-pred pralnico stari vodnjak; Aktio marina nima niti kafiča, niti trgovine s pijačo in v tej vročini biti v pralnici celo popoldne ... uf, kar naporno je bilo...

29. avgust 2019, četrtek

Preveza - Vasiliki, Lefkas

Najprej služba in potem družba. Za družbo potrebujemo svež kruh. "Via pekarna" me na koncu stane skoraj stotaka. Poleg pekarnice je čendlerija. Kupim olje za sail drive. In, ker je ravno poceni, kupim še fender, ki nam ga je odtrgalo na Itaki. Privez v Vathyju na Itaki (ki je sicer načeloma zastoj) me je tako stal 85 evrov (fender ter popravilo nosilca pasarele skupaj z novo Siko). No, s čendlerijo se nakupi ne končajo. Poleg je ribarnica z zelo dobro izbiro rib. Orade so po 5,50 evra za kg. Ker so poceni, jih, jasna stvar, kupim. In to preveč. Tri orade skupaj so krepka dva kilograma. Še kozice nabavim, da ne hodim brez veze v ribarnico in - na Visa kartici sem zaslužil eno nagradno piko (ki mi jo banka podari za vsakih dvajset evrov nakupa).

Imava dve možnosti. Ostaneva tukaj in zvečer z Nikosom spet zavijemo na ciporo in kokkino krasi ali pa s popoldanskim

vetrom odjadrava proti jugu in se nekje srečava z Reinijem, ki se iz Avstralije vrača v Monfalcone. Odločiva se za drugo varianto in se k Nikosu vrneva kdaj kasneje. Takrat morda srečava še Kostasa.

Vetra v povprečju je ravno prav. Prvih petnajst milj ravno prav, naslednjih petnajst premalo (no, "premalo" pomeni, da je nič boforov) in zadnjih pet milj preveč (6 bf, laška orca, vse pokrajšano do obisti). Na sidrišču je konstantnih 24 vozlov in danes sem tako sidral za 40 vozlov plus 24 vozlov. Matematika je kruta znanost in seštevek teh dveh podatkov da 47 vozlov. In ne, kot bi nekateri radi videli, famoznih 64 vozlov ali 12 boforov (hurricane, torej).

Je pa vetra vseeno preveč za mirno peko na roštilju in današnje ribe bodo končale v ponvi. No, en del, ostalo bo počakalo na jutri, ko bo morda možno prižgati oglje.

danés plujeva po zunanji strani Lefkade; večino plaž smo si zadnjič ogledali z avtom, čisto drug pogled pa je z morja

lepa dolga peščena plaža z res prelepim morjem

do vseh plaž so vedno stopnice....veliko stopnic

...če se sprehodiš malce dlje, si sam na plaži

...morje kot olje ... na tej jadrnici so se pa moški sončili, jadra zračili in vlekli dinghi za seboj ... siga, siga...

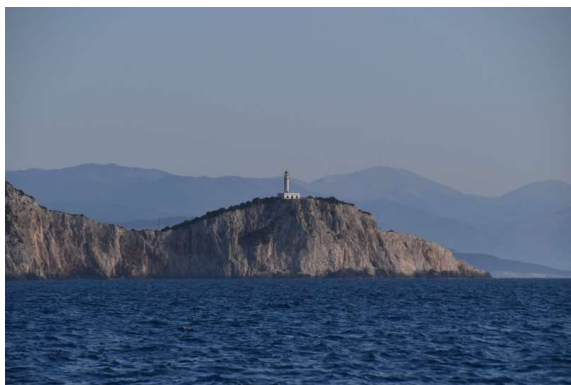
15 metrov globine je bilo tukaj, a videlo se je peščeno dno in trava

pa še ena dolga peščena plaža...res je ogromno večjih, manjših plaž na tej strani Lefkade...da ne govorim o barvi morja in čistosti ...

teh stopnic se pa spominjam, ko smo potovali z avtom po Grčiji ... pri 35C+ iti dol in gor ampak smo bili pa cca 30 let mlajši

na jugu Lefkade svetilnik

slovo sonca za gorami vasice Vasiliki

Vasiliki - na privezih kar dosti bark

big brother is watching you: sosed američan je imel ves čas daljnogled v rokah, ko sva se sidrala ...

30. avgust 2019, petek

Vasiliki, Lefkas - Ag. Eufimia, Kefalonija

Veter se je po pričakovanju zvečer umiril in noč je bila mirna. Jutro tudi. Po zajtrku se lotim desalinizacije Male. Na tistih dveh ali treh milijah orce v 6 bf se je konkretno osolila. Vode sva včeraj naredila nekaj sto litrov in potrošiti jo je treba.

Izplujeva opoldne, ko se vetrček začne delati. A kmalu tudi ugasne in ko hitrost pade na 0,2 vozla, se prebudi Raymarinko. Začne veslati. Krmilo besno vrti v levo in desno. Verjetno zato, da bi šli hitreje, ker (se strinjam) pri taki počasnosti (beseda hitrost nekako ne opisuje najboljše dogajanja na terenu) je res težko krmariti. Nimam srca, da ga pustim samega v teh naporih, pa organiziram, da mu na pomoč priskoči Yanmarko. In ko spet pljuvamo v pravo smer, delamo vodo. In Vesna pere perilo. Pa ne za dolgo. Po pol ure je vetra dovolj, da se lahko premikamo brez Raymarinkovega veslanja in Yanmarkovega brnenja in ... prioritete so jasne. Voda in čiste cunje niso prioriteta.

Do Ag. Eufimie ni daleč, le okoli 20 milj, zato se nama nikamor ne mudi. Lepo prijadra in se poskusiva sidrati. Vendar. Kjer koli v luki skeniram je neustrezno dno ali pa je globoko in že polno bark. Plan B. Grev pred luk, tam sem na

satelitskem posnetku videl pas mivke. Itak je pa v luki več vala, kot zunaj. Odbija se od ravnih sten pomolov. Tistih sto-ali-toliko dodatnih metrov bo pa dingi tudi zmogel.

Sidrava se in opazujeva. Račke. Sailing Holidays. Ko sva midva prihajala, ni bilo pred nama nikogar. Za nama pa ... četica koraka. Nisem štel, škoda. Po oceni pa jih je bilo med dvajset in trideset. Pred luko so krožili in po VHF so jih klicali, da vplujejo. Ena po ena, da se ne gužvajo v lučici in ne naredijo še kakšen kažin. Vsakih nekaj minut je bila na vrsti naslednja račka. Dve debeli uri! Sidrala sva se, zakurila roštilj, spekla ribi, jih pojedla, spekla pladenj kozic, pojedla še te, popila nekaj glažev vina, malo počivala, pospravila roštilj in dingija in ... še malo po bo privezana tudi zadnja račka. Čoporativno. Če je tak dopust užitek...

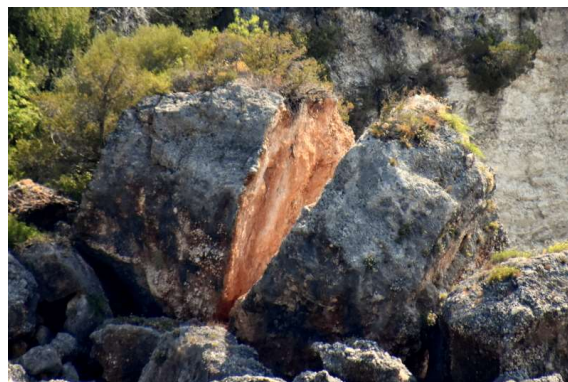
nešteto surfov, optimisti .. očitno imajo v Vasiliki različne vodne športe

še zadnji pogled na Vasiliki

ta grda bela črta je cesta.... prav nič lepo ne zgleda

sveže razpočen ogromen okrogel kamen ...

malo metuljkamo, stara jadra se še ne dajo, še kar služijo svojemu namenu

zaliv Eufimija

veliki hoteli

...plaža pa skalnata ... v vasico pa greva jutri, danes je polna čarteristov

31. avgust 2019, sobota

Ag. Eufimia - Katelios, Kefalonija

Če ne bi bilo nekaj mačo bojev, bi bilo čisto fino. Tako pa naju je od časa do časa malo zaguncalo. Zjutraj se okopava in nato v vasico po nakupih. Nekaj pekarn, trgovin, čendlarija (z okoli 30% višjimi cenami, kot v Prevezi) in množica gostiln.

Preiščeva vse trgovine in pokupiva celotno zalogo francoskih vin v tem kraju. Grških sem se res že naveličal. Še za mešanje s portakalado in vodo niso dobra. Pa sirčki in salame, olive, sadje in zelenjava ter podobne zadeve in trogava z dingijem, kot dva osla.

Luka premore 40 privezov (danes sem jih preštel). Včeraj sem se motil, ni nujno, da je bila flotilja. Sailing Holidays ima tukaj očitno svojo bazo in danes je izmena. Na to opcijo nisem pomislil, ker je ta kraj precej izven ustaljenih potovalnih poti. Ampak, morda imajo pa svoj čarter let, kaj pa vem? Vse posadke so bile angleške. V soboto dopoldan so se tako čarteristi vračali domov.

V bonaci se takoj po povratku na Malo odpeljeva in se v bonaci ves čas voziva. Cel dan motorirava, vode imava toliko, da jo lahko delava le nekaj časa. Pred ovinkom na južnem rtu Kefalonije srečava veter. Ah, ja... V nos bo in zadnji dve milji bo čista orca. Ne bo! Zavijem k obali in vrževa sidro. Roadstead je, ampak ponoči bo tako ali tako bonaca, popoldan bova pa že nekako preživela deset centimetrski val v premec. Jutri greva itak dalje.

Ampak, ne! Ne greva dalje jutri, dalje greva danes. Medtem, ko se Vesna predaja radostim cevkanja, še enkrat preverim vremensko napoved (s katero se sicer v tem umirjenem poletnem vremenu ne ukvarjam prav obilno) in ponoči je napovedan (bolj, kot običajno) močan severovzhodnik. Torej bova na valu. Eh, to pa vseeno ni nekaj, kar sem si želel že kot majhen otrok. Ko Vesna odsnorklja, dvigneva sidro in se zapeljeva okoli rta. Sedaj sva varna tudi pred nočnim vetrom.

Samo sidranje pa je zbudilo malo nostalgije pri meni. Vse naokoli so reefi in štiri jadrnice so sidrane nekje v skale. Ampak, za reefom je zaščiteno sidrišče, dostop pa cik-cak med skaludrami in okoli (pre)plitvega mivkastega predela. Ura je pozna, sonce je nizko in v vodo se ne vidi dobro. V glavni vlogi tako spet nastopa moj neskončno pametni telefon in striček Google na oni strani LTE kabla. Plovba po orto foto posnetku je šala mala.

vasica Ag. Eufimia zelo turistično naravnana; več zelo dobro založenih trgovin, mesnice, pekarn vsaj pet ...

danes nama je bilo jasno zakaj včeraj taka gužva: čarter bazo ima tukaj Sailing Holidays

nekaj malega imajo v luki tudi plaže

sidrišče se je zjutraj malce spraznilo, je bilo pa ravno toliko mirno kot naše

ukradena fotka, vendar je tako originalna, da jo moram deliti z vami :)